

DOOR DIK EN DUN

door

N. VAN SILLEVOLDT HAASSE.

HOOFDSTUK I.

Mia's huis.

Gonda had tevoren nóóit zoo verlangd naar het uitgaan der school, als juist dezen middag! Wat duurden die twee en een half uur verbazend lang! Drie vakken waren er te behandelen, Fransch, Rekenen en Geschiedenis, en, hóé vlug deze uren ook altijd voor haar waren omgevlogen, vandaag kwam er maar geen einde aan. Haar gedachten waren maar weinig bij het werk; ze dwaalden voortdurend af naar andere onderwerpen, die haar op het oogeblik veel meer belang inboezemden dan de vormen van het werkwoord „tenir“, of de geschiedenis van Karel V. Nú zou het haar gelukken wat ze zich al maanden lang had voorgenomen te doen! Nú zou ze eindelijk de kans krijgen haar vriendinnen vóór te zijn met iets dat haar allen na aan 't hart lag! Vandaag moest Mia Verheul schoolblijven, voor 't eerst sedert ze op school was, en nu zou Gonda haar slag kunnen slaan! Onder het rekenen, akelige mengsommen, zette ze haar heele plannetje in elkander. Alle meisjes zouden naar huis gaan, maar zij, Gonda, zou zeggen dat ze nog een boodschap voor thuis moest doen, een héél anderen kant uit. Als ze dan alleen was zou ze gauw naar de school terug loopen en zich verschuilen in de diepe portiek bij den dokter, op den hoek. Als Mia dan eindelijk naar huis mocht en de school verliet, zou zij haar voorzichtig, om niet gezien te worden, volgen, heelemaal tot Mia's huis toe. En dan kon zij den volgenden morgen heel triomfantelijk haar makkertjes verrassen met de boodschap dat zij nu eindelijk wist wat niemand wist! Dat zij nu eindelijk had uitgevonden wáár Mia Verheul woonde, en wat haar vader deed, en in wat voor buurt ze thuishoorde!

Wat zouden de anderen opkijken! Want zoolang Mia op school was bij juffrouw Beekhuis, nu sedert September, had niemand van de meisjes iets uit haar kunnen krijgen! Als zij haar vroegen: „waar wóón je toch, Mia?“ dan antwoordde het kleine zwartje: „O, den kant van het station uit.“ Héél vaag dus. En als de meisjes aandrongen: „Ja, maar in welke stráát dan?“ dan

maakte Mia een ongeduldige beweging met het hoofd, en zeide wat snibbig: „Wat kan dat jelui nu schelen!“

Als de school uitging dan was Mia altijd de eerste die haar tasch had ingepakt, de eerste die zich had aangekleed, en de eerste die de school uit was. Buiten zette zij het op een holletje, en als de andere meisjes pratend en lachend en treuzelend naar buiten kwamen, was Mia nergens meer te zien.

Zie je, dat maakte de klasseggenootjes hoe langer hoe nieuwsgieriger om wat van het nieuwe kind te weten te komen! Ze vonden het „flauw“, en „raar“ en „bespottelijk“ van Mia Verheul, die zoo geheimzinnig haar woonplaats probeerde te verbergen. En onder elkaar fluisterden ze er over dat zij zich zeker schaamde om het te zeggen, en dat ze zeker een héél „gewoon“ kind was, want aan haar jurken en hoeden was dat óók wel te bemerken.

De school van Juffrouw Beekhuis was de beste meisjesschool in de stad B. Als men daar de tien klassen doorloopen had, nu, dan wist men wat, hoor! Op die school van meerendeels rijke of gegoede meisjes werd niet geluierd maar hard gewerkt, want Juffrouw Beekhuis zeide altijd: „Al heb je 't nu op 't oogenblik nóg zoo goed, je weet nóóit of er niet eens een tijd komt dat je je eigen brood moet verdienen, en dan zal je blij zijn dat je veel geleerd hebt!“

Mia Verheul, die met September voor

l eerst op school was gekomen en in 't vijfde leerjaar geplaatst was, woonde pas kort in B. Haar ouders, die de stad óók niet zoo goed kenden, hadden geïnformeerd naar een degelijke school voor Mia, en hadden zoo van Juffrouw Beekhuis gehoord. Mia had wat proefwerk vóór de nieuwe cursus na de vakantie begon, en zoo was ze in de vijfde klasse gekomen, samen met nog zeventien andere meisjes, Gonda de Mooy, Lou Verhagen, Meta van Haaren, en hoe de anderen ook heeten mochten.

Hoe zij de nieuwsgierigheid en achterdocht harer klassegenootjes opwekte heb je al verteld, nietwaar?

Maar om nu op Gonda terug te komen, en haar plannetje om achter Mia's adres te komen! Dezen morgen had Mia haar taalschrift vergeten en juffrouw Van 't Hart, die niets door de vingers zag, had haar dezelfde straf gegeven die ze altijd voor dit verzuim gaf, namelijk een werkwoord vervoegen, en natuurlijk het werkwoord „vergeten”. Gonda was heusch geen onaardig kind, dat er vermaak in had als anderen eens tegenslag hadden. Maar nú had er toch iets van blijdschap in haar oogen geglommen, toen ze Mia's straf vernam. Nú was haar kans gekomen! Mia zou er niet op verdacht zijn dat ze gevolgd werd als ze om kwart over vier de school verliet! En nu zou zij, Gonda, dan eindelijk er achter komen wáár Mia woonde!

Tweemaal onder de geschiedenisles had Gonda al een verkeerd antwoord gegeven, wóó waren haar gedachten afgedwaald van Karel V. Juffrouw Hamstra begon al wat boos te worden, hoewel zij eigenlijk nog de „gemakkelijkste” juffrouw was van de heele school.

„Als je nu niet kúnt opletten, Gonda, dan is 't maar 't beste dat je om vier uur de les blijft uitschrijven, denk ik!” zeide ze vermanend. Gonda schrok wakker! Opletten nu, hoor! Voor geen geld zou ze nú wíst willen nablijven. Stel je voor dat ze langer dan Mia bezig moest zijn, dan ontvámpte die haar tòch weer!

Gonda dwong zich om met haar gedachten bij de les te blijven, en eindelijk, éíndelíjk, toen de bel van vier uur ging, was het haar toch gelukt zonder verdere moeiteíkheden het geschiedenisuur ten einde te brengen.

Joelend stoven de meisjes voor de school uiteen, links, rechts, al naar haar wegen leidden.

„Gon, je gaat toch mee?” riep Meta van Haaren, die dicht bij Gonda de Mooy woonde.

„Neen”, zeide deze, en ze kreeg toch even een klein kleurtje, „neen, ik moet nog in de Brugstraat om een pakje voor Moeder af te halen.”

„Dan ga ik met je mee!” riep Meta, „kom, laten we dan hard loopen, anders kom ik te laat thuis.”

Gonda schrok! Dát wilde ze juist nú heelemaal niet, hóé een goede vriendin Meta ook van haar was!

„Neen, doe dat maar niet!” hakkelde ze zenuwachtig, „misschien moet ik er wel een poosje op wachten.”

„Dan ga ik niet mee, hoor! Ik màg van Moeder niet later dan kwart over vier thuis zijn. Tot morgenochtend dan, hè? Dan zie ik je wel onderweg!”

„Goed, hoor!” Gonda's stem klonk verlicht! Hè, daar had Meta nu háást alles in de war gestuurd. Ze zag eens om zich heen. Het schoolplein was nu bijna leeg; van háár klasse waren alle meisjes al doorgelopen, en de paar leerlingen die er nog waren behoorden niet tot Gonda's klasse. Langzaam slenterde ze naar den hoek waar 't groote doktershuis stil in de namiddagschemering lag. 't Was nu begin November, en 't werd al vroeg donker. Als Gonda in den diepen deuringang van den dokter ging staan dan was 't daar een veilig plekje voor haar van waaruit zij de schooldeur in het oog kon houden. Terwijl ze daar zoo op den uitkijk stond kwamen haar wel allerlei gedachten in 't hoofd die nu niet direct aangenaam waren. Stond ze hier niet verscholen, als een spion, of als iemand die kwaad in den zin heeft? En deed ze eigenlijk niet iets heel valsch om straks Mia na te sluipen? Mia had immers duidelijk laten merken dat ze liever niet wilde dat de anderen haar woonplaats wisten! En wat ging het háár en de andere meisjes ook eigenlijk aan? 't Was maar nieuwsgierigheid die hen dreef, en eigenlijk ook een beetje leedvermaak en plaagzucht. Wat zou Mia opkijken, als haar geheim nu tòch bekend was!

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

2)

door

N. VAN SILLEVOLDT HAASSE.

Tot zoover was Gonda met haar gedachten gekomen, toen ze Mia uit de school zag komen. En in een oogwenk was haar hoofdje weer vol van haar plannetje, het „stemmetje van binnen” was niet luid genoeg om zich nog verstaanbaar te maken, en Gonda stapte vlug achter het kleine donkere meisje aan, dat zich van niets bewust naar huis spoedde.

Terwijl Gonda haar zoo volgde had zij ruim den tijd om het heele figuurtje vóór haar eens terdege op te nemen. Wat een gekken korten mantel had Mia toch eigenlijk aan! Dat was haar nog nooit zoo opgelegen. En dat malle mutsje! Je kon zoo ècht zien dat het „eigengemaakt” was. 't Was van zwart fluweel, zeker van een rok van haar moeder, dacht Gonda schamper. En dat bespottelijke strikje opzij! Daarmee hadden ze zeker gedacht het wat mooier en ooglijker te maken! Wat een rare buurt gingen ze nu door. Allemaal winkels, geen groote, mooie magazijnen, maar kleinere, ja, héél kleine winkeltjes! Een groentenzaakje, een kaaswinkeltje, een timmermanswerkplaats, een manufactuurzaakje,

een spekslager! In de buurt waar Gonda woonde, en ook waar de meeste andere meisjes uit haar klasse thuisbehoorden waren heelemáál geen winkels. Allemaal gróóte hééle huizen waren daar, met tuinen en met autogarages de meeste!

Als moeder wist dat Gonda hier in ' donker liep, wat zou ze dan knorren. Maar moeder was tòch niet thuis, die was vás op theebezoek bij één harer vele kennissen en vóór zes uur behoefde men haar niet te verwachten. Niemand zou er op letten al Gonda een half uurtje later kwam. Groot zus Mary was zeker óók wel uit, en Han zat op zijn kamer en werkte tot het eter Pa kwam om half zeven van kantoor, dus Gonda kon haar tocht met een gerust hart volbrengen.

Nu kwamen ze in de buurt van het groote Station. Hier moest het dus ergens zijn! Mia had er niets van bemerkt dat Gonda achter haar aankwam en vervolgde rustig haar weg. Kijk, nu wás ze er. Ze opende een glazen deur, waarvoor een wit gordijntje gespannen was, een winkelschel klonk, en de deur sloot zich achter het meisje, vlak voor Gonda's neus. Verbaasd bleef deze staan. Een lunchroom! Mia woonde in een lunchroom! Voor het groote venster, óók bespannen met witte gordijntjes aan koperen roedjes, stond een soort van glazenkastje. Daarin stonden een paar ontbijtbordjes met broodjes erop, belegd met vleesch en worst en kaas. Een paar gekookte eieren in dopjes stonden er ook, en een schotel vol gebraden ballen gehakt. Gonda trok haar neusje op! Bah! Om zoo iets te eten, dat daar den heelen dag voor 't raam had gestaan! Hoewel, vies zag het er niet uit, eerder helder en frisch! Maar een lunchroom! Welk kind woonde er nu in een lunchroom! Wat zouden de anderen lachen als Gonda dát vertelde! Schateren zouden ze! En Gonda wilde Mia direct morgen vragen of ze zèlf die ballen gehakt opaten, aan 't einde van de week, als ze niet verkocht waren. Ze stelde zich Mia's gezicht al voor!

Maar... wat gek! Toen ze zich Mia's gezichtje met de donkere oogen góéd duidelijk had voorgesteld, zooals ze kijken zou als de meisjes haar lieten bemerken dat ze alles wisten, toen was het juist alsof ze ineens een paar groote tranen in die oogen zag opkomen, een paar tranen die over de platte, bleeke wangetjes neer-

biggelden en door meerdere gevolgd werden. Even voelde Gonda iets heel raars binnen in haar borst. Maar daarna dacht ze weer: „Nu ja, geen wonder dat je huilt als ze er achter komen, dat je in een lunchroom woont! Ik zou me doodschamen, als ik in een lunchroom woonde, en de anderen wisten het. Nu begreep ze dat Mia het niet voor de meisjes had willen weten! Stel je voor! Wat zouden diè opkijken!

In gedachten was Gonda doorgelopen. Maar nog geen tien meter van het huis waarin Mia woonde kwam ze in botsing met een voorbijganger, zóó hevig dat ze uitgled en viel.

„Kijk dan ook uit!” bromde de man woedend en spoedde zich snel voort naar het station. Hij had haast om zijn trein te halen en was bang dat het ongeval hem zou ophouden.

In een oogenblik was hij een zijstraat ingeschoten en was verdwenen vóór iemand der toegeschoten voorbijgangers er aan gedacht had hem tegen te houden.

Versuft zat Gonda op het trottoir, omringd door de medelijdende of nieuwsgierige gezichten van de menschen die haar te hulp kwamen. Haar schooltasch was opengesprongen en boeken, schriften en potlooden lagen op de steenen verspreid. Gonda's mond was bebloed, en met haar zakdoek tegen het gezicht gedrukt probeerde zij het bloeden te stelpen.

„Kom, kindje, sta eens op en voel of je niets gebroken hebt!” zei de vriendelijke stem van de juffrouw uit de kapperszaak aan de overzijde, en tegelijk werd Gonda

door bereidwillige handen opgetild en op haar voeten gezet.

„Kan je loopen? Kan je je goed bewegen? 't Loopt nog al los, geloof ik, niet-waar? Wie heeft er een doek en een beetje water om ze wat af te wasschen?”

Allerlei stemmen klonken door elkaar, maar één ervan bracht den besten raad van allen.

„Naar de lunchroom, breng ze in de lunchroom, daar hebben ze alles bij de hand!”

Zoo werd Gonda, beduusd door den val, in Mia's huis gebracht.

HOOFDSTUK II.

De kennismaking.

„Zoo, ben je gevallen, kind! Dat 's niet erg, hoor, we helpen je wel!”

Een hartelijke moederlijke stem klonk door al 't rumcer in Gonda's ooren en een handdoek, ijskoud van 't frissche water, veegde haar zachtjes over 't voorhoofd en de wangen.

„Toe, lieve menschen!”, ging dezelfde stem voort, „ga jelui nu maar rustig door, er is niets bijzonders, dat zie je wel, en je maakt het kind maar onrustig. Ik zal haar wel helpen en dan is 't klaar! Zijn dat de boeken en de tasch van de jonge juffrouw? Leg ze dan maar hier neer, zoo, en dank je voor de hulp, hoor!”

De omstanders die mee den winkel waren binnengedrongen verwijderden zich zoetjes aan; hun nieuwsgierigheid was bevredigd en te helpen viel er niet meer. Na een paar oogenblikken bevond Gonda zich alleen in de lunchroom met de vriendelijke vrouw die haar nog steeds zachtjes het gezicht bette met het koude water.

„Zoo, lieve kind, laat me nu eens kijken! Niets erg, hoor, je tandjes zijn nog heel! Alleen je lip is opengestooten. Ja, die zal wel een beetje dik worden, maar dat is niet zoo erg, dat is in een paar dagen over. Houd dien kouden doek er nog maar wat tegen aan, dan zal ik je dadelijk eens wat te drinken geven.”

Gonda keek de flinke vrouw na, die haar in een gemakkelijken rieten leunstoel had gedrukt en nu naar het buffet ging om een glas frisch water voor haar te tappen.

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

3) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Dus dat was Mia's moeder. Die vrouw met het prachtige zwarte haar, waar door heen grijze draden liepen, met de eenvoudige donkere japon en het helder witte voorschoot, was Mia's moeder! Wat 'n lief gezicht had ze! Mia leek wel wat op haar, vond Gonda.

En in eens waren haar gedachten weer héél helder, ze wist weer hóé ze hier kwam en waarom! En het pleitte voor Gonda's hartje dat er eensklaps dikke tranen over haar wangen rolden, niét van pijn, ditmaal.

Intusschen was de vrouw weer bij haar gekomen en hield haar het glas water voor.

„Hier heb je een limonade-rietje, lieve”, zei ze vriendelijk. „Dan behoef je je mond geen pijn te doen met drinken. Maar wat zie ik, huil je nu wéér? Is de pijn zóó erg? Kom, zeg, je bent zoo'n groote, flinke meid! Ben je al twaalf jaar, ja? Nu, dan huil je ook niet meer om zoo'n kleinigheid! Is je glas leeg? Geef mij het dan maar, en vertel me nu eens hoe dat zoo kwam, op straat.”

„Ik liep in gedachten”, begon Gonda, „en toen liep ik tegen een man op, die een grooten koffer in zijn hand had. Ik heb zeker mijn mond aan dien koffer gestooten, denk ik, en ik ben gevallen.”

„Nu, kind, wees blij dat het niet erger is! En waar woon je nu? Woon je ver? Kan je alleen naar huis gaan?”

„O, ja, ik kan best alleen gaan. Ik woon op het Koningsplein.”

„Kind, dan ben je heelemaal uit de buurt! Moest je een boodschap doen, dezen kant uit?”

„Nee, juf.... juf.... mevrouw!” stamelde Gonda met een vuurroode kleur. „Maar ik ga nu gauw naar huis.”

„Kan je wel alleen gaan? Ja? Wacht eens even. Snel liep ze naar een deur, achter in de lunchroom. „Vader!” riep ze naar achter, „kom eens even!”

Toen keerde ze weer bij Gonda terug.

„Zijn dát je boeken, kindje? Heb je ze wel allemaal? Laat ik je helpen om ze in je tasch te doen. Zoo, die riemen maak ik wel vast, je vingers beven nog altijd. Flink

zijn, juffertje, zal je? Zoo, en nu zal ik je mantel eerst nog even afborstelen, die is wat vuil geworden van de straat. En laat eens zien, neen, die zakdoek moet je maar wegstoppen, die ziet er veel te erg uit om tegen je gezicht te houden. Ik zal je een schoone geven, die breng je me dan wel eens terug, hè?”

Intusschen was een magere, bleeke man uit de achterkamer naar binnen gekomen.

„Wat is dat hier?” vroeg hij met vermoede stem.

„O, de jongejuffrouw is gevallen en ik heb ze even geholpen hier. Kan jij haar even een eindje wegbrengen? Wacht even tot ik een zakdoek voor haar haal.”

Vlug wipte zij weg en kwam even later terug met 'n helderwitten zakdoek dien zij Gonda in de hand stopte.

„Zoo, houd dien nu tegen je gezicht, kindje, en ga dan maar gauw naar huis. Mijn man brengt je net zoover als je zelf wilt, hoor.”

„Ach neen, dat is toch immers heelemaal niet noodig!” weerde Gonda af.

„'t Is niets geen moeite, kind!” verzekerde de man haar, die intusschen jas en hoed had gehaald. „Zoo, die tasch draag ik wel voor je, en zeg nu maar welken kant je uitmoet.”

Vóór Gonda wegging drukte zij hartelijk de hand van Mia's moeder en bedankte

haar voor alles wat deze voor haar had gedaan. Maar haar recht in de oogen zien durfde ze niet!

In de nu geheel donker geworden straat spoedde Gonda zich voort, begeleid door Mia's vader, die haar schooltasch onder den arm had genomen. Zij keek hem eens van terzijde aan. Het fijne, ingevallen gezicht droeg de sporen van verdriet en ziekte, de gestalte was gebogen en de gang krachteloos. Gonda hield haar schreden wat in om hem het gaan niet noodeloos lastig te maken. Spreken deden deze twee niet. Op straat had Verheul gezegd: „Zeg me nu maar waar je heenmoet, en houd den dien zakdoek maar dicht voor je mond verder, want als de koude wind er tegen komt dán zou je lip nog maar méér pijn gaan doen.”

Gonda had hem dus haar woning uitgeduid, en nu liep ze zwiĳgend naast hem. Maar in haar hoofdje lieten de gedachten zich niet tot zwiĳgen brengen! Die woelden en warrelden daar rond en verdrongen elkaar in wilden haast en verwarring. Zij, Gonda de Mooy, liep hier nu met Mia's vader, die haar schooltasch droeg en haar veilig naar huis geleidde. En zij kwam zoo juist van Mia's moeder, die haar zoo vriendelijk geholpen had en haar met raad en daad terzijde had gestaan. In duizend angsten was Gonda geweest dat Mia zelf in de lunchroom zou zijn binnengekomen, en haar daar gevonden zou hebben! Want haar slechte geweten deed haar denken dat Mia, zoodra ze haar klasseggenootje herkende, wel begrepen zou hebben waarom en hoe ze juist dezen middag zoo vlak bij Mia's woning was gekomen.

„Gelukkig!” dacht Gonda. „Ik had geen raad geweten als Mia mij gezien had en aan haar moeder had verteld wat ik daar kwam doen!” En zij stelde zich voor hoe het vriendelijke gezicht van Mia's moeder dan eensklaps streng zou zijn geworden, ja, misschien had Mia's vader haar dan wel buiten de deur gezet!

De gebogen, bleeke man en het jonge meisje waren nu het Koningsplein en Gonda's woning genaderd. Eensklaps bedacht zij dat het beter was als hij haar naam en adres maar niet wist, misschien behoefde Mia dan wel nooit te weten te komen wie het meisje was dat bij haar ouders in de lunchroom hulp had gevonden!

Struikelend over haar woorden zeide ze

haastig: „Dank U wel, mijnheer, maar nu ben ik bijna thuis, en ik kan het laatste eindje best alleen gaan. Mag ik mijn schooltasch hebben?”

„Maar kind, laat ik je toch even thuisbrengen, het is immers niets geen moeite!” verzekerde de verwonderde man.

Maar het jonge meisje drong er zóó op aan dat hij nu terug zou gaan en dat ze er zóó was, en hij zag aan haar verwarde blikken dat ze werkelijk bang was als hij nog verder zou aandringen, dat hij bleef staan en haar de tasch onder den arm schoof.

„Nu, juffertje, zooals jezelf wilt, dan! Ik zou je met plezier heelemaal gebracht hebben, hoor, maar als je liever alleen verder gaat. . . .!”

„En dánk U nog wel, mijnheer!” zeide Gonda verlicht. „Het was zóó vriendelijk van U en Mevrouw om mij zoo te helpen! Dánk U wel, en wilt U Uw vrouw van mij goedendag zeggen?”

En Gonda strekte haar hand uit en drukte hartelijk die van den mijnheer uit de lunchroom.

Thuis was alles rustig en veilig. Hans was op zijn kamer, Pa, Ma en Mary nog niet thuis.

„Je bent laat!” had Trina aan de deur gezegd, maar daar Gonda wel meer een omweg maakte na schooltijd, bleef het daarbij, en Gonda haastte zich naar haar kamertje, om haar lip eens goed te bekijken. Neen maar, wat was die opgezwollen en rood! Je kon nog zien waar die opengestooten was, een heele schram liep erover tot aan haar neus toe. En pijn dat het deed! Ze kon vast niet eten, vanavond. Ze kon nu al haast niet haar mond opendoen.

Wat zou ze zeggen, straks, als Pa en Ma en de anderen er naar vroegen. Precies zooals het was, dat was maar het beste. Ze behoefde er gelukkig niet om te jokken, want vreemd, maar Gonda zou nu niet graag gejokt hebben met dezelfde lippen die Mia's moeder zoo liefdevol had gewaschen en verzorgd.

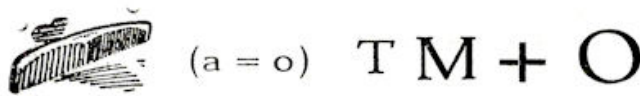
Anders zag ze niet op tegen een klein jokkentje, maar er hing nog iets om haar heen dat was uitgestraald uit de eerlijke, trouwe oogen van Mia's moeder, en dat wilde ze niet verjagen!

(Wordt vervolgd).

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

5. Maak uit elk der onderstaande woorden een jongens- of een meisjesnaam:
Ziel, Trouwe, Ander, Braden, Braam,
Brander, Drager, Anders.

6. Plaats voor elk der volgende woorden één letter, zóó dat vijf nieuwe woorden ontstaan, waarvan de beginletters de naam vormen van een bekend eiland in de Middellandsche Zee.

Elk — As — Ever — Romp — Ster.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

Per

5. Men vindt mij in den hagel,
Doch nimmer in de sneeuw
Wel altijd bij den luipaard,
Doch nimmer bij den leeuw.
Nooit in den frisschen regen,
Wel altijd bij den dauw.
De arend voert nog mede.
Ik leef in 's hemels blauw.

6. Bijbelsch raadsel.

Schrijf onder elkaar: 1. Een koning der Moabieten; 2. Een broeder van David; 3. De eerste scheepsbouwer; 4. Een deel van Kanaän; 5. Mozes' Vader; 6. De leidsman van 't volk Israël in de woestijn; 7. Een zoon van Abraham; 8. De schoonmoeder van Ruth.

De eerste letters van deze namen, die alle uit vijf letters bestaan, vormen de naam van den jongsten zoon van een der aartsvaders.

Vooral niet vergeten!

Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje.

De oplossingen van de *heele* maand 'e-gelijk voor den 12en inzenden.

Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats.

Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

DOOR DIK EN DUN

4)

door

N. VAN SILLEVOLDT HAASSE.

Toen Gonda aan tafel kwam en men haar vroeg naar de oorzaak van de misvormde lip, zeide ze dan ook kort en goed dat ze was omvergelopen door een heer met een koffer.

Op de vraag wáár dat dan gebeurd was, antwoordde ze: „Bij het station”, en

toen Ma vroeg: „Wat had je dan dáár te maken?” zeide ze: „Daar woont een meisje uit mijn klasse.”

Gelukkig vroegen Pa en Ma niet verder. Ze hadden allerlei andere dingen te bespreken, en Ma zei alleen maar: „Je moet voortaan wat beter uitkijken op straat!” En ze gaf haar den raad wat vaseline te doen op de kapotte lip, dan zou 't morgen wel over zijn. Gonda was blij dat ze er zóó afkwam, want als haar ouders verder gevraagd hadden, wie weet of ze dan tóch nog niet een jokkentje had moeten zeggen!

Toen ze om half negen boven op haar slaapkamertje was en zich uitkleedde, kwam haar de zakdoek in de handen dien mevrouw Verheul haar had meegegeven, en ze stond er zwijgend op neer te staren en liet hem langzaam in gedachten door de vingers gaan. Wat voor letters waren er daar op dien eenen hoek geborduurd? Een groote M. en een paar kleinere lettertjes. Daar stond het: „Mia.”

Tranen rolden langs Gonda's wangen, en ze droogde ze af met hetzelfde doekje.

Morgen als ze op school kwam zouden alle meisjes haar kapotte lip zien en honderd uit vragen. Zij zou ze hetzelfde vertellen wat ze haar ouders had geantwoord, maar . . . vertellen dat Mia Verheul in een lunchroom woonde bij het station, dat zouden de meisjes niet van haar te hooren krijgen!

HOOFDSTUK III.

De familie Verheul.

In de groote stad A. was Mia Verheul geboren, op een mooi, goed gemeubeld bovenhuis. Want vader Verheul had een goedbeklant restaurant, en hij verdiende genoeg om vrouw en kind te kunnen omringen met alle mogelijke gemakken, ja zelfs een bescheiden weelde ontbrak niet in hun geriefelijke woning.

Toen Mia grooter werd was 't vaders grootste genoegen zijn meisje goed te kleden en van mooi speelgoed te voorzien, en toen het tijd voor haar werd om te

gaan leeren zocht vader voor haar een der beste scholen in A. uit. Want hij wilde zijn Mia de gelegenheid geven zooveel mogelijk te leeren en zich zoo goed mogelijk te ontwikkelen. Kosten wilde hij niet sparen, dat was ook niet noodig, want zijn zaak ging goed en de verdiensten werden van jaar tot jaar beter. Toen gebeurde het eens dat er in het restaurant van Verheul een groot feestmaal gegeven werd door eene vereeniging die het een of andere herdenkingsfeest vierde. Met de grootste zorg was al het eten voorbereid, en de gasten lieten het zich uitmuntend smaken. Maar in dienzelfden nacht nog werden er verscheidenen onwel, eenigen moesten zelfs naar het ziekenhuis gebracht worden, en den volgenden dag verkeerden een paar van hen in levensgevaar. Een onderzoek maakte uit dat hun ziekte het gevolg was van het een of ander dat zij gegeten hadden en dat zeker bedorven was geweest. Eindelijk kwamen de doktoren tot de slotsom dat het ijs dat voor het dessert opgediend was, de oorzaak der kwaal moest zijn geweest. Alle kranten stonden vol van het opzienbarend nieuws, groote stukken werden geschreven over het vergiftigingsgeval in het restaurant Verheul, . . . met het gevolg dat het restaurant Verheul zijn beste klanten verloor en het vertrouwen van het publiek verspeeld had. Het droevigst was wel dat een der gasten ten slotte stierf aan de gevolgen der vergiftiging. Mia's vader verdedigde zich zoo goed mogelijk, en 't bleek ook onmogelijk hem iets ten laste te leggen. Maar de schrik en het verdriet om zijn verloopende zaak haalden hem een zenuwziekte op den hals, hij moest een tijd in een sanatorium opgenomen worden, en toen hij eindelijk daaruit ontslagen werd, kwam hij thuis als een gebogen, gebroken man.

Het restaurant werd opgeheven, Verheul was niet meer in staat zijn eigen zaken te drijven, en bovendien, hij had nu eenmaal het vertrouwen der menschen verloren! Het gespaarde geld der laatste jaren verminderde snel, en Mia's moeder zag wel in dat er raad geschaft moest worden. Toen toog zij met moed aan den arbeid. In de eerste plaats, ze moesten wèg uit A. Zoolang er daàr nog over die ongelukkige ijs-historie gepraat werd zou Verheul daar niet tot kalmtte kunnen komen!

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

5) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Ze zocht en zocht, beantwoorde advertenties en plaatste er zelf, en het slot was dat het gezin, op voorspraak van kennissen uit hun goeden tijd, naar B. verhuisde en daar voor eene groote maatschappij het beheer van een lunchroom kreeg.

Voor Verheul en zijn vrouw was het een reele overgang, maar 't ergst van alles was wel de verandering voor hun eenig kind.

Mia, die nooit gehoord had van geldzorgen of moeilijkheden, Mia, die nooit in aanraking was gekomen met iets dat vaders restaurant betrof, zag zich nu overgeplaatst in de beknopte, eenvoudige woning achter het lunchroomlokaal. Maar van het begin af aan hadden haar ouders haar gezegd dat zij zich bepalen moest tot de woonkamers, en nóóit onnoodig in de lunchroom zelve mocht komen. Bij het uitgaan en thuiskomen was dit laatste onvermijdelijk, daar de woning geen aparten ingang had. Maar verder zag men het meisje niet in het lokaal, waar moeder achter het buffet stond en waar vader de gasten bediende. Mia had veel huiswerk te doen voor de school van juffrouw Beekhuis, waar zij geheel dezelfde omgeving had gevonden als op de meisjesschool die zij te A. had bezocht. Want vader en moeder hadden gezegd: „Mia mag er zoo min mogelijk onderlijden dat we zoo moesten verminderen; we zullen haar een opvoeding geven, zoo goed we maar kunnen, zoodat het kind later ruimschoots haar brood zal kunnen

verdiene en zich in alle kringen zal thuisvoelen.”

Zoo kwam Mia dus nooit in aanraking met het bedrijf harer ouders; zoodra zij thuis was zette zij zich in de huiskamer, die klein en donker was, met het uitzicht op een vochtig binnenplaatsje omgeven door hooge, blinde muren. De boeken die bij haar huiswerk noodig waren stapelde zij rondom zich heen op de tafel, en vol ijver verdiepte zij zich in het werk voor morgen. Wat in de lunchroom gebeurde, of 't er druk toeging of dat er niemand aanwezig was, ging langs haar heen. 's Avonds om acht uur werd de zaak gesloten, en dan volgde nog een heerlijk uurtje, samen met vader en moeder, die vermeden over hun eigen bezigheden te spreken en levendig belangstelden in alles wat Mia hun te vertellen had.

Zoo kwam het dan ook dat Mia er niets van bemerkte had dat Gonda bij hen was binnengebracht en alles wat er verder gebeurd was. De drukte in de lunchroom, toen al die menschen binnendrongen, had zij niet eens opgemerkt, verdiept als zij was in haar lessen. Dien avond na het sluiten, toen ze gezellig thee dronk met haar ouders, vertelde moeder echter op wat meewarigen toon over het meisje dat zoo op straat, omvergelopen was en zich de lip aan 't bloeden had gestooten. Mia kwam natuurlijk niet op 't denkbeeld dat het een harer schoolmakkertjes kon betreffen, en ook de naam: „Koningsplein” zeide haar niets, toen vader vertelde hoe hij het meisje tot dicht bij haar huis had gebracht. Wat wist zij van de verschillende woonplaatsen der meisjes! Geen van haar had het „sjofele kind” ooit bij haar thuis gevraagd. Even angstvallig als Mia het geheim van háár woning had bewaard, even onverschillig hadden de anderen hun adres voor haar verzwegen. Toen moeder ook vertelde dat zij het vreemde kind een van Mia's beste zakdoekjes had meegegeven, zeide het meisje alleen maar: „Nu, ik hoop maar dat ze niet vergeten zal hem terug te brengen. 't Is er één van de zes die U voor mij geborduurd hebt, Moe!”

„Maar ik kon ze toch niet zoo'n oude, versleten meegeven!” verdedigde Moe zich. 't Was bepaald een rijkelui's kind. Ze zal jou zakdoek heusch niet houden, lieve. Ze heeft er zeker zelf méér dan genoeg!”

Mia was er dan ook niet wèrkelijk onge-

rust over. Ze had van moeder en vader altijd geleerd wat voor anderen te kunnen missen, en was bereidwillig genoeg om met al het hare iemand van dienst te zijn. Ze dacht dus niet verder na over 't geval, er waren héél andere dingen om met Moe en Vader over te praten. Eerlijk vertelde zij dat ze had moeten schoolblijven om haar vergeten schrift.

„'t Is jammer, meiske!” vond Moe. „Weet je, wat je voortaan doen moest? Je moet 's avonds, vóór je gaat slapen, je schooltasch als vast pakken, dan kan je 't rustig en op je gemak doen. 's Morgens, als je je soms eens haasten moet, vergeet je zoo licht het een of ander.”

En zoo kwam het, dat Mia dien avond haar boeken en schriften bijeenzocht en de stapeltjes een voor een in haar tasch schoof.

„Kijk!” zei Moe, die een der boeken even doorbladerde, „precies datzelfde boek had dat meisje vanmiddag óók in haar tasch, en dit ook! Zou 't een kind van je school zijn geweest, misschien?”

„Dat geloof ik niet, Moe!” zei Mia wat verschrikt, „er woont er geen één in deze buurt! Gelukkig maar!”

„Gelukkig? Waarom gelukkig? 't Zou voor jou wát aardig zijn, zoo'n vriendinnetje in de buurt.”

„Ach, neen, Moe, zeg dat toch niet. U moest ze maar eens kennen, die trotsche nuffen van onze school. Van onder tot boven bekijken ze iemand, en ze lachen om alles, wat ze vreemd aan iemand zien. Ze hebben allemaal van die leeren of vilten winterhoedjes, en U moet ze zien lachen om mijn fluweelen muts! Neen, ik ben blij, dat niemand weet, dat ik hiér woon. Ze zouden mij doodplagen!”

„Dóódplagen! Wat een leelijk woord!” zei Moe. Maar ze zuchtte erbij. Want och, ze begreep zoo goed dat Mia het moeilijker had op school dan ze wel altijd vertelde. Met een zijdelingschen blik op haar man, die treurig en ineengezonken in zijn leunstoel zat, probeerde zij het meisje moed in te spreken. 't Was Verheul's grootste verdriet dat hij Mia niet meer alles geven kon zooals vroeger, en de gedachte daaraan maakte hem vaak stil en bedroefd.

„Ja, lieve”, zei Moe, „ik kan me wel voorstellen dat er meisjes zijn die zoo dom zijn te denken dat de waarde van een mēsch afhankelijk is van zijn omgeving.

Maar er zijn er toch zeker wel in je klasse die lief en verstandig zijn? Allemáál zullen ze je toch niet uitlachen?”

„Allemaal, Moe. Maar ik geef er niet zooveel om, hoor. 't Is alleen maar... ik wil toch niet graag dat ze weten dat we in een lunchroom wonen, ziet u?”

„Ach, kind, tenslotte beteekent dat toch óók niets. Als men maar éerlijk zijn brood verdient, wat komt het er dan op aan waar men woont! Zie je, als ik nu bijvoorbeeld jou eens neem als mēsch, begrijp je? En ik ga nu eens met jou naar een héél duren winkel waar ik je allerlei prachtige kleeren aantrek, en ik breng je naar een paleis, zoo mooi als van de Koningin, ben jij dan een andere Mia Verheul, of ben je hetzelfde kind, met hetzelfde hartje, dat nu hier aan tafel zit? Antwoordt nu eens!”

„Hetzèlfde, Moe”, moest Mia toegeven.

„Nietwaar? Het éénige dat gebeuren kan is, dat je hartje en je karakter verandert door de andere omstandigheden, 't zij slechter of beter. Zie je, en dáárvor moeten we nu oppassen, dat we er niet minder op worden! Door rijkdom en door armoede beide kan men slēchter of bēter worden, en 't is maar de vraag wát het zijn zal. God liet ons allen geboren worden als kleine, naakte kindertjes. En we sterven allen precies eender, met een enkel eenvoudig kleedingstuk voor onze laatste bedekking.

Wat daar nu tusschenin ligt, ach, kindje, dat is allemaal slechts tijdelijk. Wij verkrijgen het... en wij moeten het ook weer achterlaten. Geef vader en moeder nu maar een nachtzoen, en denk nog maar eens na over wat ik je daareven zei. Nacht lieverd, wel te rusten, en niet meer aan nare dingen denken!”

HOOFDSTUK IV.

De familie De Mooy.

Ja, daarvan kan ik je de geschiedenis nu wel éerst vertellen. Ze klinkt niet half zoo droevig als die van de familie Verheul.

In de Noordstraat te B. staat een héél groot, bijzonder mooi gebouw, met hooge spiegelruiten en een deur vol sierlijk beeldhouwwerk. Dat is het kantoor van Notaris De Mooy, en je kunt dat al van verre lezen op een groote koperen naamplaat, die ter-

zijde van de deur op den hardsteen pui is aangebracht. Aan dat kantoor kan je zoo, van buiten, al wel zien dat het druk en goedbeklant is. 's Morgens om 9 uur ziet men er verscheidene bedienden binnengaan, die allen hun plaats hebben aan mooie schrijfflessenaars in de kamers achter de groote spiegelruiten. En om half tien, iederen morgen, komt toeterend de auto van Notaris De Mooy voor het kantoor stilhouden, en Gonda's vader wipt vlug en krachtig de treden van het bordes op. Dan gaat de chauffeur met de auto weer naar het groote huis op het Koningsplein terug, waar ook de garage is en de chauffeurswoning. Ja, 't is een groot kantoor van Notaris De Mooy, en Gonda heeft haar heele jonge leventje in weelde doorgebracht. Mary, het oudste zusje, kwam het vorige jaar thuis van school na haar eind-examen H.B.S. te hebben gedaan. Hans, de eenige jongen, is zestien jaar oud, twee jaar jonger dan Mary, en in de 4e klasse van 't Gymnasium. Gonda, de baby thuis, is juist twaalf geweest, en, zooals we al weten, leerlinge in de vijfde klasse bij Juffrouw Beekhuis.

In het groote huis op het Koningsplein had elk der kinderen een eigen slaapkamer, en bovendien nog een apart vertrek om rustig het huiswerk te kunnen maken. Mary, die „uitgeleerd" was, had van háár

leerkamer een gezellig nestje gemaakt, vol kleurige kussens, beeldjes en vaasjes, waar zij haar vriendinnen op de thee vroeg of zich met een mooi boek in een zacht holletje nestelde. Op de studeerkamer van Hans stonden een paar flinke boekenkasten, een lessenaar en een paar stoelen, meer behoefde hij niet om volkomen op zijn gemak te zijn en ernstig te studeeren. Het liefst zat Hans op zijn kamer, daar kwam niemand hem storen. Beneden in de huiskamer, hoorde hij alleen maar over blouses en japonnen, hoeden en handschoenen, bals en comedies praten door Ma en Mary, en daar stelde hij hoegenaamd geen belang in.

Gonda werkte op de oude speelkamer, waar de diepe speelgoedkasten waren, nog vol heerlijkheden van vroeger. 't Was nog niet zoo heel lang geleden dat Gonda nog met haar winkel speelde, of met het poppenhuis! Maar daar 't schoolwerk bij Juffrouw Beekhuis heusch niet voor de poes was, kwam er door de week niet veel meer van spelen. De speelgoedkasten bleven wekenlang dicht, en de groote tafel, waarop je zoo heerlijk veel ruimte had voor een legkaart of voor het poppenservies, lag nu meestal vol met stapels boeken en schriften, waarachter een vlijtig meisje ingespannen te werken zat.

(Wordt vervolgd).

DE PERKIET.

Wiedewiedewied
Ge hoort me wel,
Maar ziet me niet.
Wiedewiedewied
Wied wied.

Wiedewiedewied
Ik bouw mijn nest
Hier tusschen 't riet.
Wiedewiedewied
Wied wied.

Wiedewiedewied
Ik leef gelukkig
Hoor je 't niet?
Wiedewiedewied
Wied wied.

J. ADVOKAAT.

in de boomtoppen. Er waren geen vijanden of zij waren even voorzichtig als hij zelf.

Toen hij verder in het bosch doordrong, zag hij door de boomen het flauwe schijnsel van het kampvuur. Hij zag dadelijk, dat het smeulde. Het moest al sedert geruimen tijd niet zijn opgestookt. Hij vermoedde half de waarheid en trad nu onbewust nader. Een oogenblik later stond hij bij de gloeiende kolen. Het vuur was verlaten. Er was niemand in de nabijheid.

Dit was zeker geruststellend, wat zijn persoonlijke veiligheid betrof, maar aan den anderen kant was hij nu bijna zeker, dat een troep Indianen in het bosch had gekampeerd en dat zijne vrienden waren gevangen genomen. Een poos lang hield hij het kampvuur in het oog, om er zeker van te zijn, dat er geen vijand in de nabijheid was. Toen drong hij verder het bosch in, naar de plaats, waar den vorigen dag de wagen was verborgen.

De wagen was weg!

Jim stond een oogenblik versteld. Inderdaad had hij reden om 't ergste te vreezen. Maar hij bedwong zich. Hij behoefde nu niet meer voorzichtig te zijn. Hij drong door het geboomte en het

struikgewas, tot hij de open prairie weder bereikte. Toen floot hij, om zijn vrienden te roepen. Een oogenblik later waren zij bij hem.

„Waar zijn zij?” hijgde de jonge Brainerd.

„Kan niet zeggen! God weet het!” antwoordde de Indiaan.

„Hemel! Wat kan er gebeurd zijn?” jammerde de jonge man, die bijna van zijn paard viel. Maar hij hield zich goed.

„Waar heb je ze verlaten, Jim?”

„In het bosch. Hier vlak bij.”

„Zijn er geen teekenen van de Indianen?”

„Te donker! Kan geen spoor zien!”

„Maar ben je er zeker van, dat die rondzwervende Indianen ze gevangen hebben genomen?” vraagde de schilder, die van zijn paard was gestegen.

„Niet zeker, — maar denk het wel.”

„Wat wil je doen, Jim?”

„Ik geloof, dat ze nog in het bosch zijn. En ik ga ze zoeken.”

't Leek een hopelooze onderneming, maar ze bleven althans niet werkeloos.

„Wij behoeven niet bij elkaar te blijven”, zei de schilder.

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

6)

door

N. VAN SILLEVOLDT HAASSE.

Gonda's moeder was, zooals al haar vriendinnen en kennissen zeiden, een ècht lieve vrouw. Dat wil zeggen, ze stond altijd voor iedereen klaar, waar het gold haar ruime huis en haar rijke tafel ter beschikking van anderen te stellen; tijd en geld en moeite gaf ze graag voor liefdadige doeleinden, en als een harer bekenden haar vroeg: „Toe, ga mee, hier of daar heen, om mij te helpen iets te koopen of uit te kiezen”, dan was zij dadelijk bereid.

Dat Mary, Hans en Gonda óók wel eens graag Ma's gezelschap hadden willen genieten, óók wel eens graag beslag hadden willen leggen op Ma's tijd en persoon, dat kwam niet in haar hoofd op!

Hoe vaak vroegen de kinderen: „Hè, Ma, kan u Woensdagmiddag eens met ons mee

naar 't bosch?” En dan antwoordde mevrouw De Mooy gewoonlijk: „Ach, lieve kinders, wat spijt me dat nu! Had me dat maar wat eer gevraagd, maar nu heb ik net mevrouw Van der Horst beloofd huizen met haar te gaan kijken! Maar een andere keer zal ik eens met jullie meegaan, hoor!”

Als die andere keer dan kwam, dan moest Ma juist theedrinken bij mevrouw A., of op ziekenbezoek bij mevrouw B., of naar het nieuwe hondje van mevrouw C. gaan zien. Zoo leerden de kinderen al vroeg hun eigen weg gaan, zonder leiding of veel belangstelling van hun moeder. Als ze maar zorgden op tijd en behoorlijk gekleed aan tafel te verschijnen, als ze maar keurige gezelschapsmanieren toonden als Ma gasten had, en als ze maar met niet al te slechte rapporten van school thuiskwamen, dan vond mevrouw het al héél goed.

Allerlei kinderjuffen hadden, goed of minder goed, de kinderen verzorgd; nu Mary volwassen was, Hans in de lange broek, en Gonda geen baby meer, was een kinderjuffrouw ook overbodig geworden.

Toen dus de laatste vertrokken was, had mevrouw De Mooy in háár plaats een juffrouw voor de huishouding aangesteld, wat haar nog meer gemak en vrijheid bezorgde.

Het is te begrijpen, dat Mary, nu voor goed van school, Ma's leven ging volgen. 's Morgens winkelen, een eindje fietsen, een uurtje tennissen, 's middags op bezoek bij vriendinnen, of zelf gastvrouw op haar knusse kamertje.

Aan Gonda liet zij zich niet veel gelegen liggen, die was „het kind" en stond dus ver beneden haar. Ook Hans bemoeide zich niet veel met zijn jongste zusje, niet uit minachting voor haar kind-zijn, maar omdat hij zich slechts door hard werken kon handhaven in zijn klasse. Hans moest alle zeilen bijzetten om mee te komen. Wat hij eenmaal wist, nu, dat wist hij ook voor altijd, maar 't kostte tijd! Veel gelegenheid om eens met Gonda te wandelen of te praten had hij dus ook niet.

Zoo groeide het jongste kind dus vrij eenzaam op in het groote huis, dat toch meestal vol menschen was. De juffrouw had het te druk om zich met Gonda bezig te houden, de twee dienstboden hadden hun werk, en Henk, de chauffeur, die bovendien huisknecht moest zijn, had ook al geen tijd te missen voor het kleine juffertje.

Alleen met haar vader kon Gonda nog wel eens gezellig een uurtje doorbrengen. Als de heer De Mooy eens een poosje vroeger van kantoor kon weggkomen, dan haastte hij zich naar huis om vóór het eten nog een stapje òm te kunnen gaan met zijn kleintje, of als het weer te slecht was, zocht hij haar op de speelkamer op. Dan kwamen de heerlijkste bonbons uit Pa's zakken, soms ook een boek, een klein sieraad, een paar nieuwe handschoenen of een mooi zakdoekje. En dan nam hij „Baby" op zijn knie, en stoeide eens met haar, echt zooals een vader kan doen. Maar dikwijls gebeurde dat niet, want het drukke kantoor nam den notaris geheel in beslag, en slechts zelden voelde hij zich geheel vrij en meester van zijn tijd. Zoo ontving Gonda dus over 't algemeen weinig opmerkzaamheid of leiding van hare huisgenooten, en daar zij zich ook niet gemakkelijk aan anderen hechte, bezat zij ook geen enkel werkelijk intiem vriendinnetje. Met alle meisjes van haar klasse was ze „goed", maar meer ook niet. De nichtjes en neefjes, waarvan er verscheidene in B. woonden, hadden ook elk hun eigen scholen en lessen, en zodoende bleef de omgang tusschen hen beperkt tot enkele Zondagsbezoeken en een feestje van tijd tot tijd.

Hoe heerlijk zou Gonda het gevonden hebben, òvervol als ze op 't oogenblik was van het voorgevallene bij Mia Verheul, om met iemand er over te kunnen praten en zich eens uit te spreken. Want juist nu was haar hart, zoo van schaamte over haar voorgenomen verraad vervuld, het meest ontvankelijk voor een wijs en vriendelijk woord van raad. Een ernstig gesprek met eene lieve moeder, met een verstandigen vader, met een begrijpend zusje, zou haar misschien een groote hulp geweest zijn in de avonduren op haar stille kamertje, waar ze nu héél alleen den grooten strijd te kampen had met de leelijke neigingen en booze gedachten die haar gedreven hadden tot haar daad van hedenmiddag.

Maar Gonda ging toch slapen met het vaste voornemen om niemand, nièmand op school te verraden, dat zij ontdekt had waar Mia Verheul woonde. De trouwe oogen van Mia's moeder en het bleeke, geduldige gezicht van Mia's vader, hadden hun invloed wel héél sterk voelbaar gemaakt in haar hoofd en hart.

DOOR DIK EN DUN

7) door
N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

V.

MIA ONTDEKT GONDA'S GEHEIM.

„Gon, wat is er met jou gebeurd?” was de eerste vraag van Meta van Haaren, toen de twee meisjes elkaar 's morgens op den hoek van het Koningsplein ontmoetten.

„Wat heb je aan je lip? Ben je gevallen?”

„Ja, gisteren, iemand heeft me omvergelopen,” vertelde Gonda.

„Kind, wat jammer, dat ik dan toch maar niet met je meegegaan ben naar de Brugstraat, om die boodschap! Dan was 't misschien niet gebeurd!”

„Nee, misschien niet. Zeg, ken jij je Fransch?” vroeg Gonda gauw, om Meta af te leiden van het gevaarlijke onderwerp.

Maar Meta liet zich niet zoo gemakkelijk afleiden.

„Ja, mijn Fransch ken ik gelukkig. Maar

vertel eens, hoe is 't gekomen, dat je viel? Was 't in de Brugstraat?”

„Nee, daar was 't niet,” ontweek Gonda haar.

„Waar dan? Had je die boodschap al gedaan, of moest je er nog heen?”

„Nee, 't was ergens in een andere straat; een heer met een koffer liep me omver, ik was zoo'n beetje aan 't suffen, denk ik.”

„Kind, en toen? Huilde je? Kwamen er geen menschen om je heen staan? Je vond het zeker erg vervelend, hè?”

„Ja, 't was even nog al erg, met de pijn, en het bloedde ook erg,” vertelde Gonda, bang dat Meta nog verder zou aandringen om precies tijd en plaats van het ongeval te weten te komen.

„En hebben ze je ergens ingebracht, om je af te wasschen en zoo?” Meta wilde het heele geval in geuren en kleuren vernemen, leek het wel.

„Ja, ja, maar 't was heusch niet zoo verschrikkelijk, hoor. Ik was nog lang voor het eten weer thuis.”

„Wat zei je Ma wel? Schrokken ze thuis niet toen ze je zagen?”

„Ma zei, ik moest er wat vaseline opdoen. 't Heeft ook wel wat geholpen, 't was gisteren veel erger. Maar help me nu eens even met die Fransche woordjes, ken jij ze allemaal? Ik niet, ik ben vroeg naar bed gegaan, zie je.”

Gelukkig sprak Meta nu óók door over het schoolwerk, en zonder verder vragen bereikten de twee meisjes de school. De meisjes, die al op het schoolplein waren en daar pratend en lachend wachtten tot de deur zou opengaan, vroegen allen naar Gonda's ongeval zoodra ze de leelijke lip zagen, maar zij wist zich zonder leugentjes door al die vragen heen te slaan, en met een zucht van verlichting, dat het haar toch gelukt was haar geheim te bewaren, zette zij zich eindelijk in haar bank en begroette met vreugde het sein der onderwijzeres om nu verder te zwijgen en aan de les te beginnen.

Mia Verheul had evenals de anderen dadelijk gezien, wat er met Gonda gebeurd was, maar in de eerste oogenblikken kwam het niet in haar op Gonda's lip in verband te brengen met wat er gisteren bij haar thuis in de lunchroom was voorgevallen. Maar in de pauze hoorde zij hier en daar een los woord uit de groep meisjes, die zich om Gonda verdrongen, en in haar

geest drong langzamerhand het denkbeeld door, dat het meisje, dat door haar moeder geholpen was, en Gonda de Mooy, wel eens dezelfde persoon konden zijn! Mia kreeg een brandende kleur van schrik en schaamte, toen zij bedacht, dat nu haar geheim uitgekomen was en zij aan een onafzienbare reeks van vernederingen en spottertijen zou blootgesteld worden. Met kloppend hart boog zij zich terzijde over Gonda's bank, waarop haar schooltasch wijd opengeslagen lag, zoodat het adres, dat er binnenin was geschreven, goed zichtbaar was.

„Gonda de Mooy, Koningsplein 15 te B.” stond daar. Zie je wel, dat kind van gisteren woonde óók op 't Koningsplein, zei Vader, en ze had de meisjes hooren praten over een heer met een koffer, en over omverloopen. Kijk maar, Gonda's bovenlip was kapotgestooten, net als van dat andere meisje. Dus... het was Gonda geweest.

In het volgende lesuur moest Mia zich geweld aandoen om de les te kunnen volgen, zoo vol angst waren haar gedachten over wat Gonda zou doen. En ze nam zich voor om haar op te wachten, om twaalf uur, en haar dringend te vragen toch niet over haar huis en ouders te spreken met de andere meisjes, nu zij zoo door een ongelukkig toeval achter de waarheid was gekomen. Want dat Gonda volgens een bepaald plan had gehandeld en haar naar huis gevolgd was, dat kwam niet in Mia's hoofd op!

Na het gesprek met haar ouders, gisterenavond, had Mia nog lang nagedacht, en ook wel begrepen dat niemand zich voor tegenslag of ongeluk behoeft te schamen. Maar zij kende de nuffige meisjes uit haar klasse te goed om niet te beven voor al het onaangename dat zij te hooren zou krijgen als Gonda alles vertelde. En dus wachtte zij op het schoolplein geduldig tot Gonda zich van haar vriendinnen had losgemaakt en alleen naar huis ging. Meta moest nablijven, anders had Mia haar voornemen niet eens kunnen uitvoeren, daar de twee meisjes altijd samengingen.

Mia trad snel op Gonda toe, met een vuurrood gezichtje. Maar gek, Gonda werd óók al zoo vuurrood, en zoo stonden de twee kinderen elkaar een oogenblik blozend en zwijgend aan te zien. Toen zei Mia aarzelend wat ze op het hart had, of Gonda er niet over wou spreken hoe 't bij haar

thuis was, want dat zij wel begrepen had dat het Gonda geweest was die gisteren bij hen was binnengebracht.

En Gonda van háár kant putte zich uit in verzekeringen dat zij niets, niets, niets zou vertellen, en dat zij zoo dankbaar was voor de hulp, en dat zij Mevrouw Verheul zoo vriendelijk had gevonden.

Gedurende het korte gesprek verdween de heimelijke angst uit beider oogen, en 't duurde niet lang of een verlegen lachje kwam ervoor in de plaats. En plotseling schoten Gonda's handen die van Mia tegemoet en drukten ze hartelijk en toen moesten ze beiden schateren omdat hun schooltasschen bij die beweging allebei op de straat gerold waren. Wat er eigenlijk gebeurd was binnen in hun harten hebben Gonda noch Mia ooit kunnen verklaren, maar op dat oogenblik werd tusschen hen een vriendschapsband gelegd voor 't heele leven. Hun gevoel onder woorden brengen zouden ze niet gekund hebben, maar toen ze nog lachend hun tasschen hadden opge-raapt zeiden ze elkaar doodgewoon goedendag met een enkel woord, maar in elkaars oogen zagen ze een zonnigen glimlach van wederzijdsche genegenheid, en met een blij gevoel in 't hart gingen zij elk naar haar eigen huis.

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

8)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

VI. WAT DE NOTARIS ERVAN ZEIDE.

De vriendschap tusschen Gonda de Mooy en Mia Verheul was voor beiden van 't begin af aan een bron van veel genoegen. Toen Mia op dien bewusten middag thuis kwam, had zij haar moeder snel ingefluisterd: „O, Moe, ik moet U zoo iets prettigs vertellen! Komt U straks even achter?” En toen Mevrouw Verheul in een stil oogenblikje even in de huiskamer kwam, terwijl haar man de bediening in de lunchroom waarnam, had Mia haar opgewonden verteld: „Stel U voor, Moe, dat meisje dat gisteren hier binnengebracht werd is een kind uit mijn klas. En eerst dacht ik altijd, dat ze zoo'n nuf was, maar 't is héélemaal niet waar. Ze was echt aardig, en ze heeft de groeten voor U meegegeven, en ze vond U zóó lief!”

Mevrouw Verheul streelde Mia's lachend gezichtje en kuste haar vlug. „Heerlijk voor je, hoor kind! Zie je nu wel, dat je je wel eens in de menschen kunt vergissen en dat er nog aardige meisjes in je klasse zijn? Nu, ik moet gauw weer in de zaak; eet je broodjes lekker op, zal je, en kom dan maar even een kop chocolademelk bij me halen.”

Gonda's moeder was dien dag niet aan de koffietafel, dus tegen haar kon het meisje niet over haar nieuwe vriendin spreken. Ma was met een bekende uitgegaan in de nieuwe auto, die deze dame zich juist had aangeschaft, maar Mary was aan tafel en tegen haar vertelde Gonda, wat aarzelend, over het meisje uit haar klasse, wier moeder haar gisteren had geholpen.

„Verheul, Verheul? Wat voor Verheuls zijn dat dan?” vroeg Mary. „Toch niet die Verheuls uit villa „Parkzicht”, want die ken ik, daar is geen meisje van jouw leeftijd.”

„Neen”, zei Gonda verlegen, „ze is niet van een familie die je kent. Ze woont pas kort in B.”

„O, zoo! En wat voor familie is dat dan wel? Wat doet de vader? 't Zijn toch wel nètte lui?”

„Nètte lui?” Gonda kreeg een blos van ijver. „Nette lui? Keurige lui zijn het, allerliefste menschen.”

„Nu, kind, vlieg niet zoo op!” zei Mary onverschillig. „'t Is natuurlijk een goede familie, anders zou die Mia niet bij juffrouw Beekhuis schoolgaan. En 't is voor jou wel leuk, als je een aardig meisje hebt om mee om te gaan.”

„Zou Ma het goed vinden?” vroeg Gonda, nog niet heelemaal gerust.

„Waarom niet, als het toch een keurig kind is?”

Gonda at nadenkend haar boterham. „Wat is het toch moeilijk”, peinsde zij, „om te leven zónder jokken. Want, al heb ik nu heelemaal geen leugentje gezegd, (de Verheuls zijn keurige menschen, ook al wonen ze in een lunchroom!), ik geloof toch niet, dat ik den moed zou hebben hier openlijk aan tafel te vertellen, wat ik van hen weet. En gek toch, Mia zou óók niet openlijk willen vertellen, hoe 't bij haar thuis is. Hoe zou dat toch komen?”

Gonda zat lang over dit vreemde geval te denken. Ze gaf er zich geen rekenschap van, dat zij en Mia beiden, zoo jong als ze waren, al met heel leelijke kanten van de samenleving in aanraking waren gekomen, gevallen, waarin duidelijk bleek, dat de menschen elkaar beoordeelden naar uiterlijke omstandigheden, en niet naar hun innerlijke waarde, en dat zij beiden onwillekeurig besmet waren geworden met deze denkwijze. Dat er groote moed toe noodig is om zonder vrees voor menschelijk oordeel de waarheid te durven zeggen, zouden zij in hun later leven nog moeten leeren.

(Wordt vervolgd).

GRAPJES MET LUCIFERS.

I.

Als je eens op een regenmiddag niet buiten kan spelen en je moet je binnenshuis amuseeren, dan wil je het volgende kunstje misschien wel eens probeeren. Ik weet er nog meer, hoor, en ik zal de antwoorden op deze raadseltjes telkens bij een volgend grapje voegen. Als je 't dus in een week niet gevonden hebt, dan moet je de volgende keer maar in je krantje kijken en zal je het daar dan wel vinden.

Probeer nu eens om 13 lucifers zóó aan één te leggen dat er zes driehoekjes ontstaan. 't Is niet eens erg moeilijk, hoor.

N. v. S.—H.

DOOR DIK EN DUN

door

9)

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Toen de zakdoek van Mia, dien Gonda in de keuken had gegeven om te worden uitgewasschen, weer schoon was en netjes gevouwen en gestreken, gaf Gonda dien op een morgen aan Mia terug, met een vriendelijk: „Dank je nog wel voor het leenen, hoor!”

„Hè, ik had zoo gehoopt, dat je ons dien teruggebracht zou hebben!” riep Mia spijtig. „Dan had je Moe óók nog eens gezien. Niet om nóg eens te bedanken, hoor, maar Moe vraagt zoo dikwijls naar je.”

Gonda dacht even na. „Woensdagmiddag heb ik pianoles van twee tot drie. Dan kan ik daarna wel even bij jelui aanloopen, dat is niet zoo ver om. Zal ik dat doen?”

„Vindt je 't niet náár, je weet wel, om de lunchroom?”

„Welneen!” zei Gonda dapper. „Ik kom, hoor, en ik ben wát blij je moeder, en ook je vader, eens terug te zien.”

Toen zij dus Woensdagmiddag uit pianoles kwam, stapte zij eerst een bloemenwinkel binnen en kocht daar een paar mooie, roodbruine chrysanthen voor Mevrouw Verheul. Gonda had een ruim zakgeld, dat gewoonlijk opging aan lekkers en prulletjes, maar ze was op 't oogenblik nog goed bij kas, en ze vond dat ze uit dankbaarheid wel een bloemetje voor haar vriendelijke helpster mocht meebrengen.

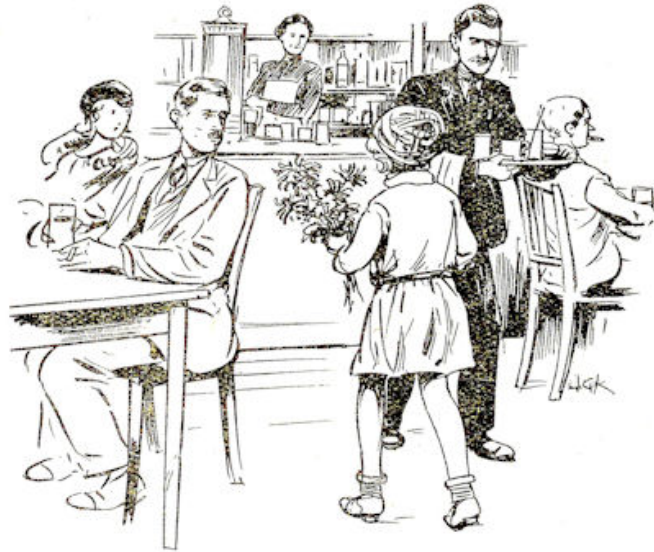
Dapper stapte zij de lunchroom binnen, waar aan de witmarmeren tafeltjes verscheidene gasten een kop koffie of thee gebruikten. Een scherpe sigaren- en sigarettenrook vulde het lokaal, en door den blauwigen nevel kon Gonda Mevrouw Verheul zien staan achter de heldere toonbank vol glas- en aardewerk, terwijl Verheul zelf haar passeerde met een blad vol gevulde kopjes in de handen en een servet over den arm. Hij herkende het meisje niet, en boog even groetend het hoofd. Maar Mia's moeder zag direct wie deze kleine bezoeker was. Vriendelijk knikte zij haar toe, en Gonda stevende moedig recht op haar toe, deed een stapje achter de toonbank en overhandigde haar de bloemen.

„Dag Mevrouw, hoe maakt u het? Hier heb ik een paar bloemen voor u meegebracht, vindt u ze mooi?”

„Dag, lieve kind, ben je daar weer eens. Dat had ik nooit kunnen denken, dat jij bij onze Mia in de klasse zat, hè? Is je lip weer beter?”

„Ja, mevrouw, kijk u maar.”

„Niets meer van te zien! En wat een prachtige bloemen! Dat had je niet mogen doen, eigenlijk! Wil je ze mee naar achter nemen; naar Mia? Ik heb zelf nu geen tijd om achter te komen, maar strakjes kom ik wel even. Dáár, de glazen deur links, dan kom je in een gang en daar zie je de kamer vanzelf.”

„Ik vind het wel, Mevrouw!” lachte Gonda, en haastte zich naar Mia. De gasten keken nieuwsgierig het rijke, haast kostbaar gekleede meisje na, dat hier blijkbaar een bezoek bracht. En ook Mevrouw Verheul zag plotseling heel duidelijk het groote verschil, dat er bestaan moest tusschen de omgeving van dit meisje en die waarin haar Mia moest opgroeien. Des te meer waardeerde zij het daarom, dat Gonda zoo eenvoudig en lief naar haar toegekomen was.

Intusschen was Gonda bij Mia in de achterkamer gekomen. Hier brandde het elektrische licht al, want het was donker in het kleine vertrek, dat slechts uitzicht had op het ingebouwde binnenplaatsje.

„Hier brandt het licht bijna den heelen dag!” antwoordde Mia op Gonda's verbaasden uitroep. „Zoo gauw de dagen gingen korten moesten we hier licht branden, anders was 't véél te donker. Maar doe nu even je mantel af, en je hoed, of heb je geen tijd?”

(Wordt vervolgd.)

DOOR DIK EN DUN

10)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Ja, even wel. Ma en Mary komen toch niet vóór zes uur, half zeven, thuis, en veel huiswerk hadden we vandaag niet.”

„Ga dan hiër zitten, zoo. En die bloemen?”

„O, die heb ik voor je Moe meegebracht.”

„Gonda! wat aardig van je! Wacht, ik zet ze gauw in een vaas. Wat een prachten! Vindt jij die roodbruine kleur óók zoo mooi?”

„Ja, ik vind deze altijd de mooiste van allemaal. De andere zie ik óók wel graag, maar deze....”

„Ik heb vroeger eens een fluweelen jurk gehad, van precies deze zelfde kleur”, bedacht Mia hardop, terwijl zij de bloemen schikte in een hooge vaas en op een klein tafeltje bij het raam zette.

„Kind, wat prachtig! Heb je die niet meer?”

„Nee, vroeger zei ik immers. Nu zou moe mij zoiets niet meer kunnen geven.”

„Waren jullie vroeger rijker?” vroeg Gonda wat verlegen.

„Ja, maar.... ik weet niet of vader en

moeder willen, dat ik daarover spreek, met vreemden.”

„O, Mia!” Gonda kreeg een kleur van schrik. „Denk toch alsjeblieft niet, dat ik je wil uithooren of uit nieuwsgierigheid vraag!”

„Dat weet ik immers wel!” stelde Mia haar gerust. „Maar we spreken nooit met anderen over vroeger, zie je, omdat vader altijd zoo somber wordt als hij daar weer aan denkt. Vader is een poos weg geweest, in een sanatorium,” voegde zij er zachtjes bij.

„Och, wat vreeselijk. En is hij nu weer heelmaal bèter?”

Het deed Mia goed, dat Gonda zoo vol belangstelling was. Achterdocht had zij in 't geheel niet meer tegenover haar nieuwe vriendinnetje, en zoo kwam zij ertoe haar hartje uit te storten over alles wat zij in haar jonge leventje al had meegemaakt. Ze vertelde van het heerlijke leven in A., toen vader zoo'n groot restaurant had, en van het ongeluk, dat over hen was gekomen. Hoe vader weg had gemoeten, gebroken en zenuwziek, hoe moeder gezocht had en gezocht, en hoe ze nu in de lunchroom een bescheiden bestaan vonden.

„Maar, o, Gonda, vertel het toch niet verder, zal je niet? Wat ik je nu gezegd heb, zal je dat nooit tegen de anderen zeggen? Ze zouden me maar uitlachen en plagen, en daar kan ik niet tegen! Ik weet wel, dat het dom van me is! Moe heeft zoo ernstig met me gesproken, dat het geen schande is als je arm bent, en zoo. Maar ze weet niet wat een nèsten jelui bent.... O, Gonda, dat meen ik niet.... jou bedoel ik immers niet, jij bent gelukkig niet zoo'n nù! Maar de anderen! Je weet het toch zelf óók, hè?”

Gonda moest toestemmen, dat Mia waarheid sprak. En zij verwonderde er zich wéér over, waaróm de meisjes, en zij toch vroeger ook, er iets in vonden, dat een ander meisje minder mooie kleeven droeg dan zij, of in een minder mooi huis woonde. Ze begreep het nu van zich zelf niet meer, dat zij óóit zoo had kunnen denken. En meer dan ooit schaamde zij zich bij de gedachte aan den leelijken poets, dien zij Mia had willen bakken. Ze beloofde Mia dus oprecht en eerlijk, dat ze nooit één woord zou vertellen van alles wat haar vriendinnetje betrof, en Mia was weer gerust.

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

11) door
N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Toen Mevrouw Verheul een oogenblikje binnenkwam, praatte zij lief en hartelijk met het bezoekttertje, en toen Gonda afscheid nam, beloofde zij weer eens gauw terug te komen.

„Als je ouders het goedvinden, Gonda, anders nièt!” zeide Mevrouw Verheul ernstig.

Gonda schrok even. Vreemd, thuis tegenover haar ouders nam zij het niet altijd even nauw met gehoorzaamheid en waarheid en zoo, maar tegenover deze flinke, kloeke vrouw, met het grijzende haar en de trouwe oogen zou zij 't niet gewaagd hebben eene onwaarheid te zeggen.

Ze bekampte even haar verlegenheid en schrik, en toen zeide zij moedig en vastberaden: „Ik zal 't zèker aan Ma vragen, Mevrouw.”

„Dat is goed, lieve. Tot ziens dan, hoop ik.”

Dien avond vroeg Notaris de Mooy zoo terloops aan zijn dochttertje hoè zij haar vrijen Woensdagmiddag had doorgebracht.

„Huiswerk gemaakt, Pa, en naar pianoles geweest. En daarna ben ik een uurtje bij een vriendinnetje geweest.”

„Zoo, kindje, dat is goed. Een áárdig vriendinnetje?”

„Ja Pa, datzelfde meisje waar ik ben afgewasschen en geholpen, toen ik zoo gevallen ben.”

„O, zoo! Je hebt toch zeker nog wel eens bedankt, nietwaar?”

„Natuurlijk, Ma. Ik heb voor mevrouw wat bloemen meegenomen.”

„Héél goed, zoo hóórt het!” zeide Ma tevreden.

„Hoe héét dat meisje?” vroeg Pa.

O, daar had je het nu al. Nu flink zijn, Gonda! Denk aan de oogen van Mia's moeder!

„Mia Verheul, Pa!” zei Gonda flink.

„Verheul? Van wèlke Verheul?”

„Uit een lunchroom, Pa, vlak bij het station.” Het hooge woord was er uit! En de storm brak los.

„Uit een lunchroom! Kind, hoe kom je daarbij! Een lunchroom! Nu nog mooier! Hoe kom je dáár nu aan!?”

Ma en Mary waren het luidst in hun uitroepen, Hans zweeg en trok een verveeld gezicht, hij had niets op met al die onderscheidingen van stand en géén stand.

De notaris keek wel even verwonderd, maar hij was een verstandig man, die in zijn ambt wel geleerd had éérs te hooren en dan zijn oordeel te vellen.

„Vertel me eens, Gonda!” zeide hij, toen de storm van uitroepen wat bedaard was, „is dat meisje dat in die lunchroom woont bij jou op school, bij juffrouw Beekhuis?”

„Ja, Pa. Ze woont nog niet lang hier, en haar ouders wilden dat ze op een héél goede school zou gaan, want vroeger hebben ze het veel beter gehad.”

„Dat is héél braaf van die ouders, en héél verstandig,” zeide mijnheer de Mooy. „Als een kind zèlf later door de wereld moet zien te komen, dan moet ze flink en véél leeren. 't Is voor die menschen mischien een groote opoffering om dat vele schoolgeld te betalen. Maar ze hebben gelijk; je kunt nooit weten in wat voor kringen je later eens komt, en dan is het heerlijk als je goed geleerd hebt en je ook gemakkelijk bewegen kunt.”

„Maar een lunchroom, man!” zeide mevrouw heftig. „Gonda, ik wil niet dat je daar komt, hoor je? Dat is geen plaats voor jou. Daar zitten allerlei menschen, wie weet wat voor gewòne menschen en...”

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

12)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Kalm, vrouwtje. Gonda, als je daar komt, zit je dan met dat meisje in de lunchroom?”

„Welneen, pa, Mia's moeder wil héélemaal niet hebben dat ze daar komt. Ze zit altijd in de huiskamer.”

„Héél verstandig. Kijk eens, kind, ik zal eens naar die Verheuls informeeren, en als het nette lui zijn zie ik niet in waarom je niet met dat meisje zou omgaan.”

„Maar man....”

„Stil nu, vrouw, ik zal ééerst informeeren. En tot zoo lang, Gonda, moet je er maar niet heengaan. Wel vind ik het goed dat je die Mia eens hiér brengt. Als Ma 't goed vindt, laat ze dan Zaterdag hier eens komen koffiedrinken uit school.”

„Mij goed.” Mevrouw haalde de schouders op. Als haar man zóó sprak, dan wist ze wel dat hij het meende en dat ze verstandig deed zich er bij neer te leggen.

Maar toch sprak ze er nog lang over door, hoe Gonda nu juist aan zóó'n kind kwam, er waren toch waarlijk meisjes genoeg in hun eigen kringen waarmee zij vriendschap kon sluiten! Maar een kind uit een lunchroom! Wie weet wat voor manieren zoo'n kind er op nahield en mevrouw was er juist zoo op gesteld dat Gonda zich voorbeeldig wist te gedragen, wáár ze ook kwam!

„Dáárom juist vind ik dat dat meisje eens hiér moet komen,” betoogde de notaris. „Dan kan je zèlf zien hoe ze is. Als 't een onopgevoed kind is, met allerlei rare manieren, dan is 't natuurlijk niets voor onze Gonda. Maar ik geloof niet,” voegde hij er vriendelijk bij, „dat onze Baby zelf zoo'n verkeerde keus zou hebben gedaan, daarvoor is ze veel te verstandig!”

Gonda knikte haar vader dankbaar toe. Wat écht lief van Pa, om er zóó over te praten. En laat Mia maar komen, hier! Ma zou zelf wel zien dat ze precies zoo'n kind was als een ander kind, al woonde ze dan ook in een lunchroom!

„Is het dan goed, Ma, als ze Zaterdag komt?” vroeg Gonda bedeesd.

„Zaterdag? Hè, dat treft nu slecht, ik zou juist gaan koffiedrinken bij mevrouw Van Dam! Maar dan kan Mary wel eens

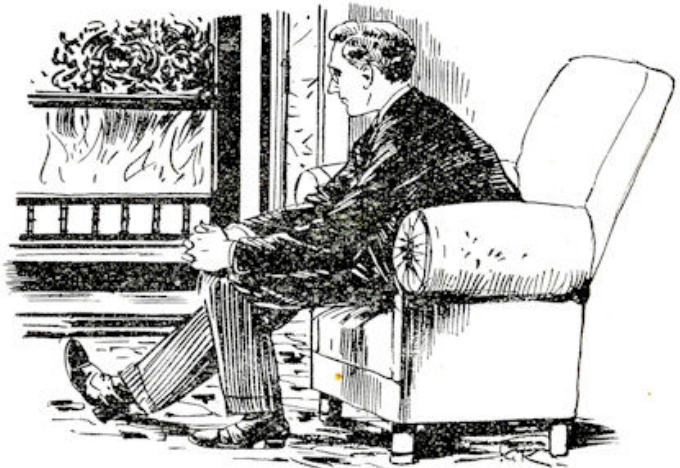
toekijken in mijn plaats, nietwaar, Mary?”

„Ik, Ma? Ik ben Zaterdag bij Ella gevraagd, den heelen dag. Ze heeft voor haar verjaardag immers zoo'n mooie grammofoon gekregen, en nu krijgt ze een boel platen op zicht om uit te zoeken, en ik zou ze komen helpen.”

Ella was een van Mary's vele vriendinnen.

Gonda keek teleurgesteld en er sprongen een paar tranen in haar oogen. Smeekend keek ze haar vader aan, of diè er soms raad op wist.

„Dan kom ik thuis,” stelde deze haar gerust. „Ik wilde eigenlijk met de auto Oom Fré gaan opzoeken, die niet erg goed schijnt te zijn. Maar dat kan 's middags ook nog wel, en aan de koffietafel kan ik wel komen. Vraag jij je vriendinnetje maar, kind.”

Dien avond zat Gonda nog even op Vader's knie, vóór het naar bedgaan.

Even kwam het gesprek nog op Mia Verheul, en Gonda bedankte haar Vader dat hij het haar zoo gemakkelijk had gemaakt vanmiddag.

„Vond je 't moeilijk om zoo voor de waarheid uit te komen, meiske?” vroeg hij vriendelijk.

„Een beetje wel, Pa.”

„En hoe kwam je dan zoo flink?”

„Mia's moeder had gezegd, Pa, dat ik wel terug mocht komen, maar alléén maar als U en Ma er niets op tegen hadden.”

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

13) door
N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Zoo, zoo, kind. En wilde je het niet stil doen? Dat is flink van je, lieve, want ik weet. . . . ik weet. . . . dat je niet altijd zoo moedig bent geweest.”

„Nee, Pa, maar als je Mia's moeder kent en haar óógen gezien hebt, dan voel je, dat je gehoorzamen moet en niet joken mag.”

„Wel, dan ben ik blij dat jij Mia's moeder kent,” zeide de notaris, terwijl hij zijn meisje goedennacht kuste.

En even bleef hij nog peinzend zitten, alleen in zijn studeerkamer bij den haard. Dacht hij misschien óók aan wat zijn kinderen tekort kwamen aan leiding eener moederhand, en liefde uit een moederhart?

HOOFDSTUK VII.

Op bezoek.

„Ik? Bij jou op visite?” Mia kon haast niet uit haar woorden komen van verrassing. Gonda had haar snel terzijde genomen, 's morgens in de pauze en haar de uitnodiging voor aanstaanden Zaterdag overgebracht.

„Ja, je wil toch wel, Mia?”

„Natuurlijk, héél graag, als Moe het goedvindt.”

„Vraag het dan direct als je thuiskomt om twaalf uur, en zeg je het me dan gauw, vanmiddag?”

„Zou je 't zoo prettig vinden?” vroeg Mia wat weifelend. Ze kon zich nog maar niet aan het denkbeeld gewennen, dat Gonda, één der „nuffen” en „nesten” uit haar klasse, geen nuf en geen nest meer wás tegen haar.

Telkens weer vroeg zij zich af: „Is 't wáár? Droom ik niet?”, maar Gonda's hartelijk knikje als hun oogen elkaar ontmoetten stelde haar dan weer gerust.

„Natuurlijk, kind, zou ik het écht vinden! Dan drinken we eerst koffie, en dan gaan we op mijn werkkamer zitten; eigenlijk is dat de oude speelkamer, en de kasten staan vol met speelgoed; ik zal je alles laten zien. Er brandt een héerlijk haardje, en we gaan aan weerskanten zit-

ten en drinken samen gezellig thee. Fijn, hè?”

„Heerlijk. Ik hoop maar, dat ik mag. 't Zál wel!”

Toen Mia met haar verzoek voor den dag kwam bij Moe, vroeg deze eerst ernstig: „Vragen Gonda's ouders je, kind, of Gonda zèlf?”

„Nee, Moe, haar vader zei, ik moest eens bij Gonda komen koffiedrinken.”

„Dàn is het goed, kind, dan mag je gaan, en ik hoop, dat je veel plezier zult hebben.”

„Zou u 't nièt goed gevonden hebben als Gonda mij gevraagd had; Moe, en nièt haar vader en moeder?”

„Nee, kind, dàn niet. Want een meisje als Gonda is geen báás in huis, begrijp je? De ouders van een kind hebben het recht en den plicht den omgang die het zoekt af te keuren of aan te moedigen, naar beste weten. En nu heb ik je altijd gezegd: „Geld of stand beteekenen niets, slechts de innerlijke waarde van een mensch. En dat meen ik ook werkelijk zoo, en daarom zeg ik ook altijd dat je je niet behoeft te schamen over de omstandigheden waarin wij leven. Maar zoo denken niet alle menschen erover, kindje! Ieder heeft daaromtrent zijn eigen meening en dat gaat mij of jou niets aan, begrepen? En als nu Gonda's ouders zouden vinden, dat jij niet de geschikte omgang bent voor hun meisje, dan gaat mij dat niet aan, maar dan wil ik ook niet, dat je achter hen om tòch bij Gonda zou komen. Als je daar eens goed over nadenkt dan zal je wel begrijpen hoe Moe dat bedoelt.”

Mia begreep het wel zoo'n beetje, maar ze was toch blij dat de invitatie van Gonda's ouders was uitgegaan, want nu was er geen gevaar voor, dat ze nièt mocht gaan.

(Wordt vervolgd).

GRAPJES MET LUCIFERS.

VI.

Van 9 lucifers maak ik er zóó drie dozijn:

Probeer dit nu eens. Ik heb 5 lucifers, en ik neem er twee weg. En dan houd ik er toch nog 4 over.

N. v. S.—H.

DOOR DIK EN DUN

14)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Zaterdagmorgen was Mia verrast bij het opstaan haar Zondagsche jurk over den stoel naast het bed te vinden. Het was een mooie donkerblauwe, en Moe had er een rood lakceintuurtje op gekocht, en met roode borduurwol van dezelfde kleur had zij er een paar aardige figuurtjes op gewerkt.

„Mag ik diè aan, Moe?” vroeg Mia verbaasd.

„Ja, kind, je gaat immers uit koffiedrinken? Dan heb ik toch graag, dat je er keurig uitziet. Zie je, méédoen met die rijke lui kunnen we tòch niet, dat weet ik zelf het best. En 't zou héél, héél dom zijn als we dat wilden doen, en probeeren door mooie kleeren den menschen den indruk te geven, dat we méér zijn dan we wèrkelijk zijn. Maar de belééfdheid mogen we niet vergeten, en 't is niet meer dan belééfd om je netjes te kleeden als je bij iemand op bezoek gaat. Daarom mag jij vandaag je goede jurk aan, zie je?”

„Wat is Moe toch een lieve schat!” dacht Mia onder het aankleeden. Maar dat Moe behalve lief ook heel verstandig was, daarvoor was ze nog te jong om dat heelemaal te beseffen.

Op school waren er heel wat verbaasde oogen toen Mia in haar beste pakje in de klasse verscheen. Niet omdat de meisjes haar jurk zoo buitengewoon prachtig of rijk vonden! O, neen, zelfs Mia's móóiste zou voor elk van haar nog maar een héél eenvoudige geweest zijn! Maar 't was iets ongewoons, iets anders dan het donkere rokje met de flanellen blouses, waarin Mia anders naar school kwam. En iets ongewóóns was voor die meisjes eene aanleiding tot lachen en spotten en wijzen.

Woorden als „Neen, zeg, ze heeft nog een àndere jurk!” en: „Gunst, ik dacht, dat ze alléén maar dat rokje en die blousetjes had,” bereikten Mia's oor en deden haar een verlegen blos op de wangen krijgen. Wat deed het haar goed, toen Gonda's stem eensklaps door het lokaal klonk: „Mia, wat een dólgezellige jurk heb je aan!” Ze keek snel om; daar stond haar vriendinnetje en lachte haar toe. „Kom je

gauw mee om twaalf uur?” voegde zij er hardop bij.

De andere meisjes geloofden hun ooren bijna niet. Wel hadden ze bemerkt, dat Gonda's houding tegenover Mia heel anders was geworden, en dat de twee meisjes vaak zoo'n apartje hadden op de speelplaats en voor de school, maar dat Gonda met Mia zóó intiem was, neen, dat had niemand verwacht!

„Gaat ze denzelfden weg als wij, vanmiddag?” vroeg Meta van Haaren kribbig.

„Neen, ze gaat met mij mee naar huis!” antwoordde Gonda, óók een beetje snibbig, meer van zenuwachtige spanning dan van werkelijke boosheid. Ze voelde, nu zou 't hooge woord eruit komen, nu zou ze ook hiër openlijk Mia's partij moeten kiezen.

Verstomd keken de anderen haar een oogenblik aan. Toen zei Meta beleedigd: „Wel, dan kan je mijn gezelschap wel missen, denk ik. Ik heb tenminste geen zin om met je naar huis te loopen.”

Mia hoorde zwijgend toe, met tranen in de oogen. Waarom waren die meisjes toch zoo! Ze had ze toch nooit wat gedaan! Maar op Gonda was ze trotsch, want hoor eens wat die zei:

„Als je met mijn vriendinnetje niet wilt loopen over straat, dan behoef je met mij ook niet mee te gaan. Mia komt vandaag bij me koffiedrinken, nu weet je 't allemaal. En ik geloof, dat zij meer waard is dan jelui allemaal bij elkaar!”

„Wat is hiër een spektakel!” klonk de stem van juffrouw Hamstra. „'t Lijkt hier wel een soort kibbelpartijtje. Gauw, op je plaats en aan 't werk!” Dien morgen

DOOR DIK EN DUN

15)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Gonda was dus ook niet heelemaal bij haar werk dien morgen. En Mia? Door haar hoofdje dwarrelden allerlei tegenstrijdige gedachten! vrees dat Gonda met de andere meisjes onaangenaamheden zou hebben, blijdschap om 't vooruitzicht strakjes met Gonda mee te mogen gaan, en trotsch op Gonda omdat ze daarstraks zoo flink had gesproken en zoo moedig bekend had dat zij Mia's vriendin wilde zijn!

Om twaalf uur trokken de andere meisjes zich merkbaar terug van Gonda en Mia, maar toen deze even omkeken op den hoek der Hooistraat, zagen zij ze in een groepje bijeenstaan op het plein voor de school, waar zij lachend en druk gebarend de nieuwe vriendinnen nakeken. Mia stak haar arm door dien van Gonda, en keek haar van terzijde aan. Gonda's gezichtje stond strak, en ze hield de lippen stijf opeen gesloten.

„Vind je 't èrg naar, Gon, dat ze zoo doen?” vroeg ze zacht.

Gonda slikte even voor ze antwoordde.

„Ja”, zei ze toen, „ja, ik vind het naar, omdat we altijd goed met elkaar waren, en ik kan niet begrijpen waarom ze nu zoo raar doen.”

„Om mij, Gon”, zei Mia bedroefd. „Als je mij loopen laat, dan zijn ze direct weer goed met jou, je zal het zien.”

„Neen, dat doè ik niet!” zei Gonda ferm. „Dan zijn ze maar kwaad! Ik wil veel liever met jou vriendin zijn, omdat je héél anders ben dan zij. En om je móeder!” voegde zij er bij, zóó zachtjes dat Mia het niet verstaan kon.

„Zijn we dan nu vriendinnen?” vroeg Mia blij.

„Door dik en dun!” zei Gonda nadrukkelijk, en toen moesten ze er allebei om lachen dat ze zoo plechtig deden.

Het koffiebezoek bij Gonda thuis liep goed af, gelukkig. Ma en Mary waren afwezig, maar Vader en Hans zaten mee aan; de koffietafel was rijk bezet met broodjes en boterhammen van allerlei soort en op de kleine schaaltes lagen zóóveel heerlijkheden, dat Mia even verbaasd moest kijken.

De vroolijke, vriendelijke vader van

Gonda gaf zijn oogen goed den kost en bestudeerde het nieuwe vriendinnetje zonder dat deze het bemerkte. Het kind gaf beleefde en directe antwoorden op wat haar gevraagd werd, en op een grapje wist zij met een grapje te antwoorden. Ze zat keurig aan tafel, volstrekt niet verlegen in deze vreemde omgeving, maar toch bescheiden. Toen zij zag hoe hard die heerlijke ronde broodjes waren, en wat een moeite Hans had om ze behoorlijk met zijn

mes dóór te krijgen, besloot ze heel wijse-lijk er zóó maar geen te nemen en een zacht broodje uit te zoeken, dan liep ze geen kans te moeten morsen en knoeien.

„Dat is er ééntje die haar verstand gebruikt”, dacht de notaris, wien dit niet ontgaan was, en hij begon nog meer belang te stellen in het aardige kind met wat bleeke wangetjes en de dikke zwarte krullen.

„Mia, mag ik je eens zoo'n lekkere peer geven?” vroeg hij, toen het brood gebruikt was.

„Graag, mijnheer, dank u.”

En Mia schildte haar peer zóó netjes, en at die zóó keurig op, dat de notaris bij zichzelf de opmerking maakte: „Nu, wat haar manieren betreft is dat kind uitstekend opgevoed!”

Gonda gloeide van blijdschap omdat alles zoo goed ging. Want zij moest zichzelf bekennen dat ze in haar hart toch wel een

beetje angst gehad had hoe Mia zich gedragen zou. Ze had net zoo goed zóó van haar boterham hebben kunnen happen, of onbeleefde antwoorden kunnen geven, of „hardop” eten! Dat zou Gonda héél akelig gevonden hebben; niet dat zij minder van Mia zou gehouden hebben, maar dan zou 't zeker wel de eerste en de laatste keer zijn geweest dat ze haar vriendinnetje bij zich mocht vragen.

Nu was haar hartje gerust, en het slimmertje zag wel wat een plezier vader had in Mia. Hans was ook voor zijn doen verbazend aardig. Anders stelde hij niet het minste belang in Gonda's of Mary's vriendinnen; hij had nu eenmaal geen heel groot denkbeeld van die malle giechelkinderen, zooals hij ze noemde. Maar dit was een leuk kind, ze zat niet zoo mal haar gezicht te vertrekken en met haar krullen te gooien, zooals die anderen altijd deden, en ze gilte niet zoo gek van den lach bij 't minste wat er gezegd werd. 't Zou voor Gonda héél goed zijn, vond Hans in zijn groote wijsheid, als ze eens een vriendinnetje had dat een beetje verstandiger was dan al die anderen.

Hans was dus voorkomender en spraakzamer dan Gonda hem ooit gezien had; hij schoof de boter bij of de jam, zocht een paar groote noten uit voor Mia, die hij zelfs voor haar kraakte en schoonmaakte, en vertelde haar allerlei leuke grapjes van school.

„Hè!” zuchtte Gonda, zoo ècht van blijdschap en rustig genoeg, weet je wel? Haar vader hoorde dien zucht, keek op en zag in het stralend gezichtje van zijn Baby. Lachend knikte hij eens tegen haar en gaf haar een knipoogje. Maar Gonda, onstuimig, vloog op, sloeg haar armen om Pa's hals, gaf hem een klinkende kus, en zei aan zijn oor: „Vadertje, ik houd dol veel van je!”

De notaris weerde haar met grappigen angst af: „Kind, met je vette mondje! Bah, wat een viezerd!” Maar hij knuffelde haar toch eens terdege voor hij haar losliet.

„Vrij jij óók wel eens zoo met je vader, Mia?” vroeg hij plagend.

Even gleed er een schaduw over het smalle gezichtje. „Vader is erg ziek geweest, mijnheer, en nog niet heel sterk.”

„Zoo, zoo, mijn kind. Neen, dan mag je em vooreerst niet zoo mishandelen als mijn dochter me doet! Zoo, en laten we nu opstaan als je klaar bent, allemaal. Ik moet

nog weg met de auto, en ik wilde maar liever eerst gaan. Zie ik je nog kind, als ik terugkom, om een uur of vijf?”

„Ik heb beloofd om vijf uur thuis te zijn, mijnheer!” zei Mia.

„Dan moet je daar ook voor zorgen. Dan zullen we maar zeggen tot weerziens, hè? Je wilt toch nog wel eens terugkomen, Mia?”

„Graag, mijnheer, als 't mag.”

„Dan spreek je maar eens met Gonda af, hoor. Dag kinderen, amuseer je verder, hoor!”

Met een tikje op Mia's wang, een kus aan Gonda en een stevigen schouderlag aan Hans verliet de heer De Mooy het vertrek.

„Ga je nu mee naar boven, Mia? Dan zal ik je alles laten zien. Jij gaat zeker werken, Hans? Je krijgt om half vier een kopje thee van ons, hoor.”

„Neen”, zei Hans, „dan kom ik er liever zelf een bij jelui halen. Tot straks dan.”

Wat een heerlijke middag was dat! Gonda haalde alle kasten en doozen overhoop en toonde al haar schatten. Poppen, fornuizen, spelen, serviesjes, 't een nog mooier en duurder dan het andere. En met een gulheid waarover zij zichzelf verbaasde, wilde zij Mia van al die heerlijkheden opdringen. Zoodra haar vriendin het een of ander bijzonder bewonderde, bood zij het haar ten geschenke aan, met een gemaakt achteloos: „neem maar mee, je mag 't gerust hebben, hoor!”

(Wordt vervolgd).

GRAPJES MET LUCIFERS.

VIII.

Dat kunststukje van die driehoeken was moeilijk hè? Hier is de oplossing. Wie heeft het kunnen vinden?

Nieuwe opgave. Wie kan nu bewijzen dat de helft van $12 = 7$?

N. v. S.—H.

DOOR DIK EN DUN

16) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Mia wachtte zich wel van die gulheid gebruik te maken, al kostte het haar soms groote moeite al die mooie dingen af te slaan. Maar Moe had haar altijd geleerd niets aan te nemen wat je niet op de een of andere manier verdiend had, natuurlijk buiten verjaardagen en feestdagen om. Dus dankte zij voor al het moois dat Gonda haar wilde geven met een afwerend: „Ach, neen, kind, houd dat nu toch zelf, ik wil het heusch niet aannemen van je.” Maar één ding wilde Gonda haar toch met alle geweld geven, en zij liet zich niet door Mia daarvan afbrengen. Dat was een snoer roode kralen, precies de kleur van het borduursel van Mia's jurk.

„Néen, die moét je nu van mij aannemen, Mia”, drong zij aan, „die staan zóó beeldig bij deze jurk, ze passen er precies bij, kijk maar in den spiegel. Hé, toe, neem ze nu! Heusch, ik mag ze weggeven, wees maar niet bang. Ik mag altijd met mijn dingen doen wat ik wil. Toe nu!”

„Dan graag, Gon. Dank je wel, hoor. Wat zal Moe ze beeldig vinden. Heb je er heusch geen spijt van. Neen?”

„Welneen, ik ben juist blij dat je ze hebt aangenomen. Ze passen zoo goed bij deze jurk, en bij je zwarte krullen. Ik heb ze haast nooit gedragen, omdat ik blond ben. Mij staat blauw veel beter.”

Mia was dolblij met haar kralen, en vroolijk deed zij ze om haar hals. Hans zag het dadelijk toen hij zijn thee kwam drinken op de vroegere speelkamer.

„Neen maar, Mia, wat staan die kralen je leuk!” riep hij uit. „Gon, heb jij ze die gegeven?”

„Ja, ze wou ze eerst niet aannemen! Malle meid!”

„Nou, zeg van Gon kan je gerust wat aannemen, hoor. Die heeft van alles veel te veel, 't is wel eens goed voor haar om wat voor een ander af te staan. Daar heb je nu bijvoorbeeld,” ging hij plagend voort, „die groote doos bonbons die zij laatst van tante Els kreeg. Denk je nu dat ze tegen mij zal zeggen: „Lieve Hans, je bent zoo'n beste broer van me, mag ik jou nu die doos

bonbons eens geven? Neen, hoor, ze dènk er niet aan.”

„Ik dènk er niet aan! Maar omdat je zoo lief bent, vandaag, mag je er toch twee gróóte uitzoeken, in ieder handje één, jongetje!”

Mia had groote pret om dat gekibbel tusschen Gonda en dien langen Hans. Wat fijn, dacht ze, om zoo met méér thuis te zijn, zoo met broers en zusters. Maar ze had nooit om een hoekje gekeken als Hans Gonda plaagde, of als Gonda kribbig deed tegen Hans, of als ze beiden met groote Mary overhoop lagen! Want dan had ze misschien wel anders gesproken.

Hoe het zij, 't was een heerlijke middag, en toen Mia opgewonden thuis kwam, was zij vol verhalen over alles wat zij gezien en ondervonden had. Ook over 't eten vertelde zij, hoe lekker dat was, en hoe er van allerhande bij het brood was.

„Maar Moe, vindt u dat niet vreemd”, zei Mia eindelijk, „voor het eten bidden ze niet bij Gonda, en ze dānken ook niet erna.”

„Ja, lieve, dat doen ook niet alle menschen, dat zal je wel eens meer in je leven bemerken. Dat wil niet altijd zeggen dat zulke menschen niet dankbaar zijn, en niet in God gelooven. Alleen, ze hebben gebroken met een heel mooie en goede, oude gewoonte, een gewoonte, die ik maar liever in mijn huis in stand wilde houden, begrijp je? Ieder doet wat hem het beste voor-

komt, daartoe heeft ieder mensch het recht. Maar ik hoop toch maar dat jij niet met deze oude gewoonte zult breken, kindje. En vertel me eens, toen je zag dat niemand daar aanstalte maakte om te bidden, wat heb jij toen gedaan?"

Mia keek beschaamd vóór zich. „Ik heb het toen óók niet gedaan, Moe", fluisterde zij.

„Dat is jammer, liefje. Moe is niet boos op je, hoor! Ik weet dat wel oudere en wijzere menschen dan jij hun Heer verloochenden, denk maar eens aan Petrus! Je vond zeker dat je je wat belachelijk maakte als je daar alléén je handjes vouwde en Gods zegen vroeg op het maal dat voor je stond. En je had niet genoeg moed om dat te trotseeren, hè? Nu, kind, als 't nu wéér eens gebeurt, dan moet je eens nadenken of 't niet véél belachelijker is om God je eerbied en dankbaarheid te onthouden, alleen omdat je ziet dat anderen het óók doen. En je vergist je, Mia, als je denkt dat de menschen zich vroolijk om je zouden maken. Wèrkelijke godsvrucht wordt door geen enkel weldenkend mensch belachelijk gemaakt. Eerder gevoelen zij iets mee van het mooie dat even òm je is als je je gedachten tot God verheft. Weet je wat er misschien gebeurt zou zijn als je moed genoeg had gehad om wèl je gewoonte van bidden en danken te volgen?"

„Nee, Moe", fluisterde Mia aan Moe's schouder.

„Dan zal ik je dat eens vertellen. In plaats van te lachen, zouden ze eerst ernstig gekeken hebben, en dan zouden ze zich misschien herinnerd hebben dat ze vroeger ook diezelfde gewoonte eens hadden. En dan zouden hunne handen zich misschien óók tot een kort gebed gevouwen hebben, en hun gedachten zouden een oogenblik tot hooger en beter dingen gekeerd zijn. Ik zeg *misschien*, 't kan ook best dat het nièt gebeurt zou zijn. Maar jij hebt de gelegenheid laten voorbijgaan, begrijp je wel, kindje. En een zelfde gelegenheid komt nóóit terug. Hoogstens kunnen wij ons ernstig voornemen een volgenden keer beter te handelen. Zal jij dat óók doen, mijn meiske?"

„Ja, Moe. 't Spijt me zoo, Moe, maar ik heb niet genoeg nagedacht."

„Dat weet ik wel, schat, en ik weet ook dat je nog maar héél jong bent. Ik ben blij dat he^t t, want des te ernstiger zal

je besluit zijn om, als 't wéér eens voorkomt, anders te doen."

En Mia overdacht in bed niet alleen al het heerlijke van dien middag, maar ook al het wijze en goede dat ze weer uit Moeders mond gehoord had.

HOOFDSTUK VIII.

Het misverstand.

Het was een paar dagen later, 's morgens, en de school was nog niet begonnen. Hier en daar op het schoolplein stonden de meisjes in groepen, in afwachting van het belgelui dat hun zou vertellen dat de deur open was. Sommige meisjes keken, tegen den schoolmuur geleund, nog even haar lessen na, anderen liepen in 't koesterend winterzonnetje op en neer en praatten over de naderende Kerstvacantie; één groepje vooral was buitengewoon druk en woelig. De meisjes drongen dicht te zamen, fluisterend en tusschenbeide schaterend van 't lachen. Het was de vijfde klasse, compleet op Mia en Gonda na. Mia was nooit zoo héél vroeg, zij had een vrij langen weg te gaan, en Gonda kwam tegenwoordig, nu Meta van Haaren toch niet meer met haar meeging, ook dikwijls op 't nippertje, alleen maar om de spottende woorden harer vroegere vriendinnen te ontloopen.

„Weet je 't zéker? Nee, zeg, wat een pret zal dat geven! O, kwam ze maar gauw, dan zul je haar gezicht eens zien!" klonk het uit het woelige groepje.

Daar kwam Gonda aan. Ze moest vlak langs haar klassegenootjes gaan, en tot haar verwondering riepen deze haar aan en haalden haar den kring binnen, waarop een algemeen gesnater en gelach opging. Druk gebarend stonden ze om haar heen, en nu begon ook Gonda opgewonden mee te praten. Mia, die op haar beurt het groepje naderde, zag haar vriendin daar tusschen de vroegere vriendinnen staan en verwonderde zich daarover. En plotseling klonk haar uit wel tien monden tegemoet: „Eén koffie, juffrouw, en een broodje met kaas!" Een luid gejoel volgde.

Doodelijk verschrikt zag Mia op. Zóó verward was ze door dezen onverwachten aanval, dat ze maar half zag, maar half hoorde, wat er eigenlijk gebeurde. Alleen drong de gedachte vlijmscherp in haar hartje binnen: „Ze wèten het!" en daarop

volgde nóg kwetsender de gedachte: „En Gonda heeft het verteld.”

Wankelend en doodsbleek trachtte zij het schaterende groepje voorbij te komen, maar telkens werd haar de weg versperd, en het regende opmerkingen, die „geestig” moesten heeten, maar die getuigden van leedvermaak en plaagzucht.

„Twéé chocolade, zonder vellen, juffrouw! Kellner, één thee, maar niet zoo slap, hoor! Je broodjes zijn vandaag oudbakken, kellner!”

Over het gazen horretje in de spreekkamer van juffrouw Beekhuis gluurden twee scherpziende oogen, die het heele toneeltje volgden. Maar geen der meisjes had ze opgemerkt!

Ze volgden Mia met haar uitroepen tot vlak bij de schooldeur. Daar keerde het gejaagde kind zich eensklaps om met een ruk. De meisjes stoven uiteen, en een oogenblik stond Gonda, die door de anderen meegesleurd was, duidelijk zichtbaar voor Mia's oog. En toen, in blinde woede, greep Mia naar den rooden halsketting, Gonda's geschenk, dat ze dagelijks droeg, rükte het koordje stuk en slingerde de kralen van zich af, vlak voor Gonda's voeten. „Dáár, valsche kind!” riep ze met heesche stem. Toen keerde zij zich om, sloeg de handen voor het gezicht, en, in onbedaarlijk snikken uitbarstende, vluchtte zij de school binnen.

Verbijsterd staarde Gonda naar de kralen, die duidelijk zichtbaar verspreid lagen over de lichtgrijze tegels van het breede trottoir. Toen bukte zij zich en begon ze werktuigelijk op te rapen en bijeen te zoeken. Binnen in haar was een pijn, een pijn, zooals ze nog nooit gevoeld had. Die verdoofde haar en deed haar de dingen niet heelemaal duidelijk begrijpen. Wat was er toch gebeurd? Had Mia werkelijk die kralen kapot getrokken, en haar die vreeselijke woorden toegeschreeuwd. En wat was er toch ook met de meisjes, wat hadden die daareven toch gezegd? Suffend bleef ze staan, en zag met niëtsziende oogen naar het hoopje roode kralen in haar hand.

Het schoolplein was nu geheel leeg; de andere meisjes waren naar binnen gegaan, verschrikt door het gebeurde, en zich haastend om maar zoo gauw mogelijk het toneel van den strijd te verlaten.

De conciërge was al op het punt de schooldeur te sluiten en keek verbaasd naar het meisje dat daar stond te peinzen, zonder blijkbaar aan de voorbijgaande minuten te denken.

En nog altijd tuurden de oogen van juffrouw Beekhuis over het horretje.

Gonda schrikte op! De conciërge klapte hard in de handen, om haar te waarschuwen. Lachend wenkte de man haar zich te haasten, en werktuigelijk kwam Gonda nader en ging de school binnen.

„Slááp je nog?” vroeg de conciërge half verwonderd.

Zonder te antwoorden ging Gonda langs hem heen en de trappen op naar boven. Met een bleek en strak gezichtje trad zij het lokaal der vijfde klasse binnen. Daar zat Mia in haar bank, de zakdoek voor 't gezicht gedrukt en zacht snikkend, daar zaten de andere meisjes met verschrikte gezichten en een beetje angstig op haar plaatsen, en daar stond de onderwijzeres voor Natuurkunde, juffrouw Van Hove, vóór de klasse verbaasd rond te kijken. Ze begreep wel dat er iets bijzonders gebeurd moest zijn, maar wát er was, dat was nog een raadsel voor haar.

„Gonda, ga direct zitten, je bent bijna te laat”, zeide ze streng.

„En nu, vertel me eens, Mia Verheul, waarom huil je zoo? Ben je niet goed in orde?”

(Wordt vervolgd).